

24
ABS.1.85.78

Bequeathed by
Miss Marion C Lochhead

ΤΑ ΤΟΥ
ΑΝΑΚΡΕΟΝΤΟΣ

ΚΑΙ
ΣΑΠΦΟΥΣ

ΜΕΛΗ.

ANACREONTIS

ET

SAPPHONIS

CARMINA.

Nec, si quid olim lusit Anacreon,

Delevit aetas.

Horat.

GLASGUAE,

In AEDIBUS ACADEMICIS

Excudebat ROBERTUS FOULIS Academiae Typographus

M DCC XLIV.

ADAM SMITH

THE THEORY OF MORALS AND POLITICS

BY ADAM SMITH
M.D. CC. LXXV.
LONDON: PRINTED BY RICHARD CLAY AND COMPANY, LTD.
BUNGAY, SUFFOLK.

V I T A

ANACREONTIS

A TANAQUILLO FABRO.

DE Anacreonte haec Suidas ex veterum commentariis : Ανακρέων, Τηϊός λυρικός Σκυθίνης υἱός, οἱ δὲ Εὐμήλου. οἱ δὲ Παρθενίου. οἱ δὲ Ἀριστοκρίτου ἐδόξασαν. ἔγραψεν ἐλεγεία, καὶ ἰάμβους, Ἰάδι πάντα διαλέκτω. Γέγονε κατὰ Πολυκράτην Ἰόν Σάμης τύραννον Ὀλυμπιάδι νβ. οἱ δὲ, ἐπὶ Κύρου, καὶ Καμβύσου. τάττησιν αὐτὸν, κατὰ τὴν κε. Ὀλυμπιάδα. ἐκπεσὼν δὲ Τέω διὰ τὴν Ἰστιαίαν ἐπανάσασιν, ὤκησεν Ἀβδηρα ἐν Θράκη. &c.

Anacreon, Teius lyricus, Scythini filius, alii, Eumeli, alii, Parthenii, alii, Aristocriti filium dixerunt. Scripsit elegias et iambos, omnia Ionica dialecto. Vixit tempore Polycratis Samiorum tyranni, Olympiade LII. alii vero Cyri et Cambysae tempore eum vixisse produnt Olympiade XXV. Cumque Teo pulsus esset ob Histiaei rebellionem, Abdera urbem Thraciae petiit. &c. Ait omnia ab illo scripta fuisse Ἰάδι διαλέκτῳ, quod verum est; semper enim ἐν τοῖς μάλιτα Ἰωνικοῖς habitus fuit Anacreon. Quamobrem hujus scriptoris esse haud arbitror illa omnia Odaria, quae Dorico sermone conscripta sunt, quamvis ceteris ejus poematibus intermixta legantur. Addit Suidas floruisse Anacreontem Ὀλυμπιάδι νβ. (O-

ANACREONTIS VITA.

Olympiade LII.) quod verum esse potest. Anacreon enim familiariter cum Polycrate Samiorum principe vixit, ut ex Herodoto constat; Polycrates autem eodem tempore florebat, quo apud Aegyptios regnabat Amasis, cujus tempora notissima sunt. Sed quod mox apud Suidam legitur, cum Cyri et Cambyse imperia in Olympiadem XXV. conjicit, est illud vero a fide veteris historiae sane quam remotissimum. Legendum itaque est, non ΚΕ [XXV.] sed ΖΒ [LXII.] Cyrus enim regnum Persarum auspicatus est anno I. Olymp. LV. at totius Asiae imperium Olymp. LXII. est exorsus. Floruit itaque Anacreon eadem tempestate qua Solon, Aesopus, Croesus, Pisistratus, &c. annis ante Christum D. LV. plus minus: Dixi, plus minus, quae enim de Histiaeis addit Suidas, id facile probant. res est ex Herodoto et aliis notissima, Unus itaque ex vetustissimis totius Graeciae scriptoribus erit Anacreon; Pindaro certe et Aeschilo prior est.

S O C R A T E S

Apud Platonem in Phaedro, seu de pulchro.

Νῦν μὲν ὅπως ἔγωγε εἶπαι δὴλοι δ' ὅτι τινῶν ἀκῆ-
μοα, ἢ πῦ Σαπφῶς τῆς καλῆς, ἢ ΑΝΑΚΡΕΟΝΤΟΣ
ΤΟΥ ΣΟΦΟΥ.

ΑΝΑΚΡΕΟΝΤΟΣ

ΤΗΙΟΥ ΜΕΛΗ

συμποσιακὰ ἡμιίαμβα.

εἰς λύραν α΄.

Θεῶλω λέγειν Ἀτρεΐδας,
θέλω δὲ Κάδμον ἄδειν.

ἢ βάρβιλος δὲ χορδαῖς
ἔρωτα μῦνον ἤχει.

ἡμεῖφα νεῦρα πρῶν,
καὶ τὴν λύρην ἅπασαν·
καὶ γὼ μὲν ἦδον ἄθλος
Ἡρακλέους· λύρη δὲ
ἔρωτας ἀντεφώνει.

χαίροιτε λοιπὸν ἡμῖν,
ἦρωες· ἢ λύρη γὰρ
μόνος ἔρωτας ἄδει.

In Lyrám. Ode. I.

VOlo dicere Atridas; vo-
lo etiam Cadmum cane-
nere: barbitos vero fiduculis
suis amorem unicum sonat.
Mutavi nervos pridem, ly-

ramque adeo universam; at-
que ego quidem canebam la-
bores Herculis; lyra vero a-
mores e contrario sonabat.
Valeatis ergo in futurum no-
bis, ó heroes; lyra etenim
nostra solos amores canit.

2 ἼΑΝΑΚΡΕΨΟΝΤΟΣ.

εἰς γυναῖκας. β'.

Φύσις κέρατα ταύροις,
 ὅπλα δὲ ἔδωκεν ἵπποις,
 ποδωκίην λαγωῖς,
 λέεσι χάσμ' ὀδόντων,
 τοῖς ἰχθύσι τὸ νηκτὸν,
 τοῖς ὀρνέοις πέτασθαι,
 τοῖς ἀνδράσι φρόνημα·
 γυναῖξιν οὐκ ἐπεῖχεν;
 τί ἔν δίδωσι; κάλλος,
 ἀντ' ἀσπίδων ἀπασέων,
 ἀντ' ἐγχείων ἀπάντων·
 νικᾷ δὲ καὶ σίδηρον,
 καὶ πῦρ, καλή τις ἔσται.

εἰς ἔρωτα. γ'.

μετονοκτίοις ποθ' ὤραις,
 σρέφεται ὅτ' Ἀρκτος ἦδη

2. In foeminas.

Natura cornua tauris, ungu-
 laeque dedit equis, pedum
 pernecitatem leporibus, leo-
 nibus hiatum dentium, pisci-
 bus natandi facultatem, avi-
 bus volare, viris animosita-
 tem et bellicam virtutem: foe-
 minis non amplius habuit,
 quod daret. Quid igitur dat

iis? Pulchritudinem, quae
 instar clypeorum omnium,
 instar est hastarum omnium;
 quinimo vincit etiam fer-
 rum, atque ignem ipsum, si-
 qua pulchra sit.

3. In amorem.

Nocte aliquando intempesta,
 cum jam Urfa vertitur sub
 manum

κατὰ χεῖρα τὴν Βοώτεω,
 μερόπων δὲ φύλα πάντα
 κέαται, κόπῳ δαμέντα;
 τότε ἔρως ἐπισαθεῖς μευ
 θυρέων ἔκοπ' ὀχῆας.

τίς, ἔφην, θύρας ἀράσσει;
 κατὰ μευ χίσεις ὀνειρέως,
 ὃ δ' ἔρως, Ἄνοιγε, φησί·
 βρέφος εἰμί, μὴ φόβησαι·
 βρέχομαι δὲ, καὶ σέληνον
 κατὰ νύκτα πεπλάνημαι.

ἔλεησα ταῦτ' ἀκέσας·
 ἀνά δ' εὐθύ λύχνον ἄψας
 ἀνέωξα, καὶ βρέφος μὲν
 ἔσορῶ φέροντα τόξον,
 πτέρυγας τε καὶ φαρέτρην·
 παρὰ δ' ἰσίνην καθίστας

manum Bootae, mortalium-
 que genus omne jacet, labo-
 re domitum; tunc amor su-
 perveniens, mea forium pul-
 tabat repagula. Quis, in-
 quiebam, fores tundit? Dis-
 rumpes mihi utique somnia.
 Ast amor, "Aperi, inquit,
 "puerulus sum; ne metuas:

"pluvia vero maeo, et il-
 "lunem per noctem erravi."
 Misertus sum, ut haec audii:
 et statim, quom accendissem
 lucernam, aperui; et pueru-
 lum sane aspicio, ferentem
 arcum, et alas et pharetram:
 ad focum itaque quom ste-

4 ἌΝΑΚΡΕΨΟΝΤΟΣ.

παλάμαισι χεῖρας αὐτῷ
ἀνέθαλπτον, ἐκ δὲ χαίτης
ἀπέθλιβον ὑγρὸν ὕδωρ.

ὁ δ', ἐπεὶ κρύος μεθῆκε,
φέρει, φησὶ, πειράσωμεν
τόδε τόξον, εἴ τι μοι νῦν
βλάβεται βραχεῖσα νευρῆ·
τανύει δὲ, καί με τύπτει
μέσον ἦπαρ, ὥσπερ οἴστρος,
ἀνά δ' ἄλλεται καχάζων,
ξένε, δ' εἶπε, συγχάρηδι
κέρας ἀβλαβῆς μὲν ἔστι,

“ σὺ δὲ καρδίην πονήσεις·
εἰς ἑαυτὸν δ'.

ἐπὶ μυρσίνας τερεΐνας,
ἐπὶ λωτίναις τε ποίαις
σορέσας, θέλω προπίνειν.

tiffem, palmis meis manus
ejus refovebam, et ex ejus
caesarie exprimebam humi-
dam aquam. Ille autem, u-
bi frigus se remiserat, “ Age,
“ inquit, experiamur huncce
“ arcum, nunquid mihi jam
“ laedatur madefactus ner-
“ vus :” tendit itaque, et me

ferit in medium jecur, tan-
quam asilus. Exilitque ca-
chinnans, et, “ Hospes, in-
“ quit, congratulare: cornu
“ quidem meum illaefum est,
tu autem cor dolebis.

4. De seipso.

Super myrtis tenellis, super
et lotinis herbis stratus, volo
potare.

ὁ δ' ἔρως, χιτῶνα δῆσας
 ὑπὲρ αὐχένος παπύρω,
 μέθυ μοι διηκονεῖτω.

τροχὸς ἄρματος γὰρ οἷα
 βίοςτος τρέχει κυλιῶνται,
 ὀλίγη δὲ κεισόμεθα
 κόνις, ὀσέων λυθέντων.

τί σε δεῖ λίθον μυρίζειν;
 τί δὲ γῆ χέειν μάταια;
 ἐμὲ μᾶλλον, ὡς ἔτι ζῶ,
 μύρισον, ῥόδοις δὲ κρᾶτα
 πύκασον, κάλει δ' ἑταίρην.

πρὶν, ἔρως, ἐκεῖ μ' ἀπελθεῖν
 ὑπὸ νερτέρων χορείας,
 σκεδάσαι θέλω μερίμνας.

εἰς ῥόδον, ε.

τὸ ῥόδον τὸ τῶν ἐρώτων

potare. Amor itaque, tuni-
 cam ligans super cervice pa-
 pyro, merum mihi admini-
 stre. Velut enim rota cur-
 rus vita nostra currit voluta;
 exiguusque jacebimus cinis,
 ossibus solutis. Quid te o-
 pus est lapidem inungere?
 Quid et in terram libare su-

pervacua? Me potius, cum
 adhuc super sum, unge, ro-
 sisque caput meum redimito,
 et voca huc amicam. Pri-
 usquam, o amor, illuc abie-
 ro ad inferorum choreas, dis-
 sipare volo curas.

5. In rosam.

Rosam, quae flos amorum,
 misce-

6 ἼΑΝΑΚΡΕΨΝΤΟΣ.

μίζωμεν Διονύσω·

τὸ ῥόδον τὸ καλλίφυλλον

κροτάφοισιν ἀρμόσαντες.

πίνομεν ἀβρὰ γελῶντες.

ῥόδον, ᾧ φέρισον ἄνθος,

ῥόδον, εἶαρος μέλημα·

ῥόδα καὶ Δεοῖσι τερπνά.

ῥόδα πᾶσι ὁ τῆς Κυθῆρης

σέφεται καλοῖς ἰέλοῖς,

χαρίτεσι συγχορεύων.

σέψον ἔν με, καὶ λυρίῳσω.

παρὰ σοῖς, Διόνυσε, σηκοῖς

μετὰ κέρης βαθυκόλπυ,

ῥοδίνοισι σεφανίσκοις

πεπυκασμένος, χορεύσω.

Κῶμος. 5.

σεφάνης μὲν κροτάφοισι

miscemus Baccho : rosam illam pulchre foliatam temporibus aptantes. Bibamus genialiter ridentes. Rosa, ὁ praestantissime flos, rosa veris praecipua cura ; rosae vel diis in deliciis sunt. Rosas etiam puer ille Veneris redimitur pulchris capillis, gra-

tiis simul-faltans. Corona igitur me, et lyram pulsabo : juxta tua, Bacche delubra cum puella profundi sinus, roseis corollis redimitus, faltabo.

6. Festivitas amatoria. Coronas quidem temporibus roseas

ῥοδίνες συναρμόσαντες
 μεθύομεν ἀβρά γελῶντες·
 ὑπὸ βαρβίτῳ δὲ κέρη,
 κατακίωσοισι βρῦντας
 πλοκάμοις φέρσασα θύρσας,
 χλιδανόσφυρος χορεύει.
 ἀβροχαίτης δ' ἅμα κῆρος,
 σομάτων ἠδὲ πνεόντων,
 κατὰ πηκτίδων ἀθύρει
 προχέων λιγεῖαν ὀμφήν.

ὁ δ' ἔρως ὁ χρυσοχαίτης,
 μετὰ τῆ καλῆ Λυαίῃς
 μετὰ τῆς καλῆς Κυθήρης,
 τὸν ἐπήρατον γεραιοῖς
 κῶμον μέτεισι χαίρων.

εἰς ἔρωτα. ζ'.

ὑακινθίνῳ με ῥάβδῳ

rosas simul-aptantes genio-
 indulgemus suaviter ridentes.
 Ad barbiton vero puellia he-
 deraceis plenos comis gerens
 thyrsos, delicatulis-malleolis
 saltat. Mollique-caesarie si-
 mul puer, ore suave spiranti,
 ad panduram ludit fundens
 elegantem vocem. Ipse de-

mum amor auricomus, una
 cum pulchro Lyaeo, una cum
 pulchra Venere, pergratam
 senibus comeffationem ingre-
 ditur laetus.

7. In amorem.

Hyacinthina me virga diffi-
 culter

8 ἼΑΝΑΚΡΕΨΝΤΟΣ.

χαλεπῶς ἔρωσ βαδίζοντ'
 ἐκέλευσε συντροχάζειν·
 δια δ' ὄξέων μ' ἀναύρων,
 ξυλόχων τὲ καὶ φαράγγων,
 τροχάοντα πείρειν ὕδρος.
 κραδίη δὲ ῥινόσ ἀχρὶσ
 ἀνέβαινε, κἄν ἀπέσβην.

ὁ δ' ἔρωσ, μέτωπα σείων
 ἀπαλοῖσ πλεροῖσιν, εἶπε,
 σὺ γὰρ ἔ δύνη φιλήσαι.

εἰς τὸ ἑαυτῷ ὄνειρον, ἦ.

διὰ νυκτὸσ ἐγκαθεύδων
 ἀλιπορφύροισ τάπησι,
 γεγανυμένος Λυαίω,
 ἐδόκην ἀκροῖσι ταρσοῖσ
 δρόμον ὠκὺν ἐκτανύειν,
 μετὰ παρθένων ἀθύρων·

culter amor gradientem et resistantem. Jussit secum una cursitare: ita per rapidos torrentes, per fruticeta et praecipitia, cursitantem transfixit coluber. Cor inde mihi nares adusque ascendit, et tantum non extinctus sum. Amor itaque frontem mihi

refrigerans mollibus cum alis, dixit, tu etenim non potes amare.

8. In somnium solum.

Per noctem indormiens purpureis tapetibus, lactificatus Lyaeo, visus sum summis pedum palmulis cursum velocem intendere, cum virginibus

ἔπεκερτόμην δὲ παῖδες,
ἀπαλώτεροι Λυαῖς,
δακέσθυμά μοι λέγοντες,
διὰ τὰς καλὰς ἐκείνας.

ἔθελοντα δ' αὖ φιληῆσαι
φύγον ἐξ ὕπνου με πάντες,
μεμονωμένος δ' ὁ τλήμων
πάλιν ἤθελον καθεύδειν.

εἰς περιεράν. 9.

ἔρασμὴ πέλεια,
πόθεν, πόθεν πέτασσαι;
πόθεν μύρων τοσούτων,
ἐπ' ἠέρος θύεσσα,
πνέεις τε καὶ ψεκάζεις;
τίς ἐσί σοι; μέλει δέ.

Ἄνακρέων μ' ἔπεμψε
πρὸς παῖδα, πρὸς Βάθυλλον,

nibus lusitans: cavillabantur
autem pueri teneriores Ly-
aeco, scurrilia mihi dicentes,
propter formosulas illas. Vo-
lentem deinde osculari fugerunt
e somno me omnes; solus itaque
relictus ego misellus rursus
appetii dormire.

9. Ad columbam.

O amabilis columbella, undenam,
undenam volas? Unde est, quod
unguentorum tantorum, super aëre
festinans, redolesque et pene de-
pluis? Quis tibi herus est? Id
enim curae est mihi, ut sciam.
Anacreon me misit ad amasium,
ad Bathyllum, qui du-

10 ἼΑΝΑΚΡΕΨΝΤΟΣ.

τὸν ἄρτι τῶν ἀπάντων
κρατῶντα καὶ τύραννον.

πέπρακέ μ' ἡ Κυθήρη,
λαβῶσα μικρὸν ὕμνον·

ἐγὼ δ' ἸΑνακρέοντι
διηκονῶ τοσαῦτα.

καὶ νῦν οἷας ἐκείνης
ἐπιστολας κομίζω·

καὶ φησιν, εὐθέως με
ἐλευθέρην ποιήσειν.

ἐγὼ δὲ, κῆν ἀφῆ με,
ὄλλη μενῶ παρ' αὐτῶ·
τί γάρ με δεῖ πέτασθαι
ὄρη τε καὶ κατ' ἀγρῶς,
καὶ δένδροισιν καθίζειν.

Φαγῶσαν ἀγρίον τι;
τανῦν ἔδων μὲν ἄρτον,

dudum evasit omnium omni-
no dominus atque imperator.
Vendidit me illi Venus, quum
accepisset brevem hymnum
ab eo: ego exinde Anacre-
onti ut famula ago res hu-
jusmodi: et nunc quales
quales ejusdem epistolas de-
fero: et is ait, propediem me

liberam se facturum. Ego
vero, etiamsi dimiserit me,
serva nihilominus manebo a-
pud eum: quid enim mihi
opus est volare per montes et
per agros, et arboribus insi-
dere, edenti nescio quid rusti-
cum? nunc comedo quidem

panem,

ἀφαρπάσασα χειρῶν
ἀνακρέοντος αὐτῆ·
πιεῖν δέ μοι δίδωσι
τὸν οἶνον, ὃν προπίνει.
πίσσα δ' ἂν χορεύσω,
καὶ δεασότην ἔμοῖσι
πτεροῖσι συγκαλύψω,
κοιμωμένη δ' ἐπ' αὐτῷ
τῷ βαρβίτῳ καθεύδω,
ἔχεις ἅπαντ', ἄπελθε·
λαλιζέραν μ' ἔθηκες,
ἄνθρωπε, καὶ κορώνης.

εἰς ἔρωτα κηρινόν. 1.

ἔρωτα κηρινόν τις
νεηνίης ἐπώλει·
ἐγὼ δέ οἱ παρασὰς,
πόσθ' ἔλεις, ἔφην, σοὶ
τὸ τευχθὲν ἐκπρίωμαι;

panem, subripiens manibus
Anacreontis ipse: bibendumque mihi praebet vinum ipsum, quod praebiberat. Ut vero biberim, forsitan saltabo, et herum meis alis contexam; confopita autem super ipso barbato dormio. Habeas om-

nia; abeas: loquaciorem me fecisti, o homo, vel ipsa cornice.

10. In ceruum Cupidinem. Cupidinem ceruum quidam adolefscens venundedit; egoque illi juxta stans quanti, inquit, vis tibi imagunculam

hanc

ὁ δ' εἶπε, Δωριάζων,
 λάβ' αὐτόν, ὀππὸς λῆς,
 ὅμως δ', ἵ' ἐκμάθῃς πᾶν,
 οὐκ εἰμὶ κηροτέχνας.
 ἄλλ' ἔθελω συνοικῆν
 ἔρωτι παντορέκτα.

δὸς ἔν, δὸς αὐτόν ἡμῖν
 δραχμῆς, καλὸν σύννευον.
 ἔρως, σὺ δ' εὐθέως με
 πύρωσον· εἰ δὲ μὴ, σὺ
 κατὰ φλογὸς τακήση.

εἰς ἑαυτόν. 11.

λέγασιν αἱ γυναῖκες,
 ἼΑνακρέων, γέρων εἶ·
 λαβὼν ἔσοπτρον ἄθρει
 κόμας μὲν οὐκετ' οὔσας,
 ψιλὸν δὲ σευ μέτωπον.

hanc emam? At ille dixit, Dorice loquens, Cape illum, quanti vis, i. e. tuo pretio: veruntamen, ut rem totam addifcas, non ego sum cerearum imaginum effictor: sed nolo una habitare cum cupidine, qui omnia appetit. Da igitur, inquit, da illum nobis, pro hac drachma, le-

pidum contubernalem. At tu, ὁ Cupido, propediciem me incendas: sin vero, tu ipse in flamma colliquefies.

11. De feipfo.

Dicunt mihi faeminae, ὁ ἸΑνακρεων, fenex es: accepto fpeculo, contemplare comas quidem non amplius exiftentes, glabramque tuam frontem.

ἔγώ δὲ τὰς κόμας μὲν,
εἴτ' εἰσὶν, εἴτ' ἀπῆλθον,
οὐκ οἶδα· τῆτο δ' οἶδα,
ὡς τῷ γέροντι μᾶλλον
πρέπει τὸ τερπνὰ παίζειν,
ὅσω πέλας τὰ μοίρης.

εἰς χελιδόνα. 16.

τί σοι θέλεις ποιήσω,
τί, κωτίλη χελιδῶν; —
τὰ ταρσά σευ τὰ κῆφα
θέλεις, λαβὼν ψαλίξω; —
ἢ μᾶλλον ἔνδοθεν σευ
τὴν γλῶσσαν, ὡς ὁ Τηρεὺς
ἐκεῖνος, ἐκθερίζω;
τί μευ καλῶν ὄνειρων,
ὑπορρηΐασι φωναῖς
ἀφήρπασας Βάθυλλον;

tem. Ego sane, quod ad comas attinet, utrum sint, an abierint, haud novi; hoc autem novi, quod seni tanto magis convenit jucunde ludere, quanto propior ei mors sit.

12. In hirundinem.

Quid tibi vis, faciam, quid, ὀ

garrula hirundo? Aliasne tuas celeres illas, vis, ut prehensas forfice abscindam? An potius interiorcm tuam illam linguam, sicut Tereus illic, profus demetam? Quid ex meis gratis somniis, matutinis tuis modulis, abrupuisti Bathyllum?

B

13. In

14 ἌΝΑΚΡΕΨΟΝΤΟΣ.

εἰς Ἄττιν, ιγ'.

οἱ μὲν, καλήν Κυβέλην
 τὸν ἡμίθηλον Ἄττιν
 ἐν ἔρεσιν βοῶντα,
 λέγουσιν ἔκμανῆναι·

οἱ δὲ, Κλάρυ παρ' ὄχθαις
 δαφνηφόροιο Φοίβου,
 λάλον πiónτες ὕδωρ,
 μεμηνότες βοῶσιν.

ἐγὼ δὲ, τῷ Λυαίῳ,
 καὶ τῷ μύρῳ κορευθεῖς,
 καὶ τῆς ἐμῆς ἐταίρης,
 θέλω, θέλω μανῆναι.

εἰς Ἔρωτα ιδ'.

θέλω, θέλω φιληῆσαι·-----
 ἔπειθ' ἔρωσ φιλεῖν με,
 ἐγὼ δ' ἔχων νόημα

13. In *Attyn*.

Hi quidem, almam Cybelen
 Semimarem Attin in monti-
 bus clamantem dicunt in fu-
 rorem-actum : illi vero, *Clari*
 ad ripas laurigeri Phoebei, fa-
 tidicam cum biberint aquam,
 furore perculsi clamant. Ast
 ego, *Lyaeo*, et unguento sa-

turatus, et meâ quoque ami-
 cã, volo, volo, *inquam*, fu-
 rere.

14. In *Cupidinem*.

Volo, volo *nunc tandem* ama-
 re : ——— suavit olim Cu-
 pido amare me ; ego autem
 habens animum improvidum,
 mi

ἄβελον, οὐκ ἐπέιδην.

ὁ δ' εὐδὺ τόξον ἄρας,
καὶ χρυσέην φαρέτρην,
μάχη με πρὸςκαλεῖτο.
καὶ γὰρ λαβὼν ἐπ' ὤμων
δῶρηχ', ὅπως Ἀχιλλεὺς,
καὶ δῆρα, καὶ βοεῖην,
ἐμαρνάμην Ἐρωτι.

ἔβαλλ'· ἐγὼ δ' ἔφευγον,
ὡς δ' οὐκ ἔτ' εἶχ' οἰσούς,
ἤχαλλεν, εἶδ' ἑαυτὸν —
ἀφῆκεν εἰς βέλεμνον.

μέσος δὲ καρδίας μευ
ἔδυνε, καί μ' ἔλυσε.
μάτην δ' ἔχω βοεῖην·
τί γὰρ βαλώμεθ' ἔξω,
μάχης ἔσω μ' ἐχέσης;

minime persuasus sum. Tunc ille protinus arcum tollens atque auream pharetram, pugna me provocabat: atque ego sumens super humeris thoraca, velut alter Achilles, hastasque et scutum, concertabam cum Cupidine. Jaciebat; ast ego fugiebam:

ut vero non amplius habuit tela, aegre-tulit, deinde seipsum projecit in modum teli: mediusque cordis mei penetravit, et me solvit. Frustra itaque habeo scutum: quid enim muniamur extra, bello intus me exercente?

εἰς τὸ ἀφθόνως ζῆν, 16.

οὐ μοι μέλει Γύγαιο
 τῆ Σάρδεων ἀνακτος,
 οὐδ' αἰρέει με χρυσός,
 οὐδὲ φθονῶ τυράννοισ·
 ἐμοὶ μέλει μύροισι
 καθαρέχειν ὑπὴν·
 ἐμοὶ μέλει ῥόδοισι
 κατασέφειν κάρηνα·
 τὸ σήμερον μέλει μοι·
 τὸ δ' αὔριον τίς οἶδεν;
 ἕως οὖν ἔτ' εὐδί' ἐσί,
 καὶ πῖνε καὶ κύβευε,
 καὶ σπένδε τῷ Λυαίῳ·
 μὴ νοῦσος, ἢν τις ἔλθῃ,
 λέγῃ, σὲ μῆδὲ πίνειν.

15. Quod libere sit vivendum.
 Non mihi curae-sunt *opes* Gygae, illius Sardium regis; neque expugnat me aurum nec invideo tyrannis. Mihi curae est unguentis perfundere barbam, mihi curae est

rosiscoronare verticem: quod hodie *est*, curae-est mihi; quod cras erit, quis novit? Donec igitur adhuc sereni sunt *dies*, et bibe et alcis-lude, et libato Lyaeo: ne morbus, si quis venerit, jubeat, ut ne tu bibas.

εἰς ἑαυτὸν, 15'.

σὺ μὲν λέγεις τὰ Θήβης,
ὁ δ' αὖ Φρυγῶν αὐτάς.
ἐγὼ δ' ἐμὰς ἀλώσεις.

οὐχ ἵππος ὄλεσέν με,
οὐ πεζὸς, ἕτε νῆες.

στρατὸς δὲ καινὸς ἄλλος
ἀπ' ὀμμάτων βαλὼν με.

εἰς ποτήριον ἀργυρῶν, 15'.

τὸν ἀργυρον τορεύσας,
Ἥφαιστέ, μοι ποιήσον,
πανοπλίαν μὲν οὐχί,
τί γὰρ μάχαισι καί μοι;
ποτήριον δὲ κοῖλον,
ὅσον δύνη, βάθυνον.

ποιεῖ δέ μοι κατ' αὐτὸ,
μήτ' ἀστρα, μήθ' ἀμάξας.

16. De seipso.

Tu quidem pangis Thebaica, ille autem Phrygum pugnas: ego vero meas expugnationes. Non equus perdidit me; non pedestris-exercitus, nec naves: at exercitus inusitatus alius-generis ab oculis dominæ me petens.

17. In poculum argenteum.

Argentum illud caelans, Vulcani mihi fac, armaturam-omnem quidem nullo modo, quid enim mihi cum pugnis? poculum vero cavum, quantum potes, profundum facito. Et fac mihi super illud, neque astra, neque plaustra-

18 . ἼΑΝΑΚΡΕΨΟΝΤΟΣ.

μὴ συγνὸν Ὠρίωνα·
 τί Πλειάδεσσι κάμοι ;
 τί δ' ἀσράσιν Βοώτεω ;
 ποίησον ἀμπέλους μοι,
 καὶ βότρυας κατ' αὐτὸ,
 καὶ χρυσέας πατῆντας,
 ὁμοῦ καλῶ Λυαίῳ,
 Ἔρωτα, καὶ Βάθυλλον.

εις τὸ αὐτὸ, ἰθ.

καλλιτέχνα, μοι τόρευσον
 εἶαρος κύπελλον ἡδύ·
 τὰ πρῶτα τερπνὸν ἡμῖν
 ῥόδον φέρεσαν ὠρην·
 τὸν ἄργυρον δ' ἀπλώσας
 τερπνὸν πότον ποίει μοι·
 τῶν τελετῶν, παραινῶ,
 μή μοι ζένον τορεύσης,

caelestia neque invisum Ori-
 ona : quid mihi cum Pleiadi-
 bus? Quid item cum astris
 Bootae facito vites mihi, at-
 que racemos super illud, et
 aureos calcantes, (una cum
 pulchro Lyaeo,) Cupidinem
 atque Bathylum.

18. In idem.

O artifex, mihi caelato veris
 poculum suave : imprimis il-
 lud ipsum dulcem nobis ro-
 sam ferens tempus : et ar-
 gentum unico-argumento-or-
 nans jucundum poculum fa-
 cito mihi. Ceremoniarum,
 hortor, ne mihi exoticum *quid*
caeles,

μὴ Φευκτὸν ἰσόρημα.
 μᾶλλον ποίει Διὸς γόνον,
 Βάκχον Εὐϊὸν ἡμῖν
 μύσῃν νάματος, ἢ Κύπριν
 ὑμεναίοις κρατῦσαν· γρ. ὑμναίων.
 χάρασ' Ἐρωτ' ἀνοπλον,
 καὶ χάριτας γελώσας
 ὑπ' ἀμπελον εὐπέταλον,
 εὐβότρουον, κομῶσαν·
 σύναπτε κέρως εὐπρεπεῖς,
 ἂν μὴ Φοῖβος ἀθύρη.

εἰς τὸ δεῖν πίνειν, 18

ἢ γῆ μέλαινα πίνει,
 πίνει δὲ δένδρε' αὐτήν·
 πίνει δὲ θάλασσα δ' αὔρας,
 ὁ δ' ἥλιος θάλασσαν,
 τὸν δ' ἥλιον σελήνη.

caeles, nec execrandum argumentum; fac potius Jovis prolem, Bacchum, Euium, nobis datorem liquoris, aut Venerem nuptiarum dominatricem, vel cum Hymenaeis saltantem. Sculpe Cupidinem inermem, et Gratias ridentes sub vite luxurianti,

racemosa, comanti: conjunge pueros decentes; modo ne Phoebus et ipse lusitavit.

19. Quod oporteat bibere. Terra haec nigra bibit, bibuntque arbores ipsam: bibit et aequor auras, et sol

ipsum aequor, solemque luna.

Quid

20 ἼΑΝΑΚΡΕΨΟΝΤΟΣ.

τί μοί μάχεσθ', ἑταῖροι,
καὐτῷ θελοντι πίνειν ;

ἑρωτικὸν ᾠδᾶριον εἰς τὴν κόρην, κ'.

ἢ Ταντάλα πότ' ἔση
λίθος Φρυγῶν ἐν ὄχθαις·
καὶ παῖς πότ' ὄρνις ἔπλη
Πανδίονος χελιδῶν.

ἐγὼ δ' ἔσοπτρον εἶην,
ὅπως αἰεὶ βλέπῃς με.
ἐγὼ χιτῶν γενοίμην,
ὅπως αἰεὶ φορῆς με.
ὔδωρ θελω γενέσθαι,
ὅπως σέ χρῶτα λάσω.
μύρον, γύναι, γενοίμην,
ὅπως ἐγὼ σ' ἀλείφω·
καὶ ταινίη δὲ μαζῶν,
καὶ μάργαρον τραχήλω,

Quid mihi contenditis, amici,
et ipsi volenti bibere?

20. Amatoria Ode ad puellam :

Filia Tantali olim stetit lapis Phrygum in collibus: et filia olim ut avis volavit Pandionis, hirundo viz. Ast ego

speculum sicut, ut semper inspicias me; ego vel tunica sicut, ut semper gestes me: aqua volo fieri, ut tibi cutim lavem: unguentem, o foemina, sicut, ut ego te ungam; et strophium quoque mamillarum, et unio collo

καὶ σάνδαλον γενοίμην,
μόνον, ποσὶν πατεῖν με.

εἰς ἑαυτὸν, κἀ.

δότε μοι, δότ', ὦ γυναῖκες,

Βρομίῃ πιεῖν ἀμυσὶ,

ὑπὸ καύματος γὰρ ἤδη

προποθεὶς ἀνασενάζω,

δότε δ' ἀνδρέων ἐκείνων·

σεφάνης δ' οἷς πυκάζω,

τὰ μέτωπά μιν πικαίει·

τὸ δὲ καῦμα τῶν ἐρώτων,

κραδίη, τίνι σκεπάσω;

εἰς Βάθυλλον, κβ'.

παρὰ τὴν σκιὴν, Βάθυλλε,

κάθισον· καλὸν τὸ δένδρον,

ἀπαλὰς σείει δὲ χაίτας

μαλακωτάτῳ κλαδίσκῳ·

tu, etiam solea fieri-velim; tantum ut pedibus me concules.

21. De seipso.

Date mihi, date, ὦ mulieres, de Baccho, ut bibam plenus: haustu, ab aestu etenim dudum prius-epotus (i. e. exiccatus) graviter suspiro, date etiam de floribus istis; nam

corollas, quas gero, frons mea exurit: at aestum hunc amorum, ὁ corculum, qua te inumbrem?

22. Ad Bathyllum.

Ad hanc umbram, ὁ Bathylle, sedeto: decora est haec arbor, tenerasque quassat comas mollissimo ramulo: juxtaque

22 ἼΑΝΑΚΡΕΨΟΝΤΟΣ.

παρὰ δ' αὐτῷ γ' ἔρεθίζει
πηγὴ ῥέουσα Πειθῆς.

τίς ἂν ἔν ὄρων παρέλθοι
καταγώγιον τοῖσιν;

εἰς χρυσόν, κγ'.

ὁ πλῆτος εἶγε χρυσοῦ,
τὸ ζῆν παρῆγε θνητοῖς,
ἐκαρτέρων φυλάτιων.

ἴν' ἂν θανεῖν ἐπέλθῃ,
λάβῃ τι, καὶ παρέλθῃ.

εἰ δ' οὐδὲ τὸ πρίασθαι
τὸ ζῆν ἔνεσι θνητοῖς,

τί καὶ μάτην σενάζω;

τί καὶ γόος προπέμπω;

θανεῖν γὰρ εἰ πέπρωται,

τί χρυσὸς ὠφελεῖ με;

ἔμοι γένοιτο πίνειν.

taque illam murmure-blan-
ditur fonticulus fluens ipsa
Suada. Quis itaque sciens ac
videns praeterferit diverticu-
lum huiusmodi?

23. In aurum.

Copia siquidem auri vitam
produceret mortalibus, indu-
stria-uterer accumulans et cu-

stodiens; ut quando mors su-
perveniret, acciperet aliquid,
et abiret aliud. Sin autem ne-
que redimere vitam licet mor-
talibus, quid et frustra ge-
mo? Quid et lamenta praec-
mitto? Mori enim si decre-
tum est, quid aurum mihi
prodest? Mihi contingat bi-
bere;

πιόντι δ' οἶνον ἠδὺν
 ἔμοῖς φίλοις συνεῖναι·
 ἐν δ' ἀπαλαῖσι κοίταις
 τελεῖν τὴν ἀφροδίτην.

εἰς ἑαυτὸν, κδ.

ἐπειὴ βροτός γ' ἐτέχθη,
 βίοντα τρίβον ὀδεύειν,
 χρόνον, ὃς παρήλθεν, ἔγνω·
 ὃν ἔχω δραμεῖν, τίς οἶδε;
 μέδεις ἔν με, φροντὶ δεινῇ,
 οὐδέν ἐσί σοί τε κάμοι·
 πρὶν ἐμὲ φθάσῃ τελευτῆν,
 παίξω, γελάσω, χορεύσω,
 μετὰ τῆ καλῆ Λυαίᾳ,
 [μετὰ τῆς καλῆς Κυθήρης.]

εἰς ἑαυτὸν, κε.

ὅταν πῖω τὸν οἶνον,

bere; dumque biberim vinum dulce, cum meis amicis conversari; inque mollibus cubilibus fovere amasiam.

24. De seipso.

Quandoquidem mortalis sum-natus, ut vitæ per semitam iter-faciam, tempus, quod praeteriit, novi; quod ha-

beo decurrendum, quis novit? Mitte igitur me, cura gravis; nihil est mihi tecum: priusquam me praevenerit mori, ludam, ridebo, saltabo una cum formoso Lyaeo, [una cum pulchra Venere.]

25. In seipsum.

Quando ego biberim vinum,

24 ἘΝΑΚΡΕΨΟΝΤΟΣ.

εὐδυσιν αἰ μέριμναι·
 τί μοι γόων, τί μόχθων,
 τί μοι μέλει μεριμνῶν;
 θάνοιμι καὶ μελήσας.
 τί δὲ τὸν βίον πλανῶμαι;
 πίνωμεν ἔν τὸν οἶνον,
 τὸν τῆ καλῆ Λυαίᾳ·
 σὺν τῷ πιεῖν γὰρ ἡμᾶς,
 εὐδυσιν αἰ μέριμναι·

εἰς ἑαυτὸν, κς'.

ὅτ' εἰς με Βάκχος ἔλθῃ,
 εὐδυσιν αἰ μέριμναι·
 δοκῶν δ' ἔχειν τὰ Κροίσου,
 θέλω καλῶς αἰεῖδειν
 κιασοσεφῆς δὲ κῆμαι,
 πατῶ δ' ἅπαντα θυμῷ
 ὀπλιζ'· ἐγὼ δὲ πίνω.

fopiantur curae: quid mihi
 luctus, quid labores, quid
 mihi curae-sunt sollicitudines?
 Mortuus-fuerim vel quan-
 tumvis-sollicitus. Quid ita-
 que vitam decipio et errare-
 facio? Bibamus ergo vinum,
 donum illud formosi Lyaei;
 eodem enim momento, quo
 bibimus, sopiantur curae no-

strae.

26. In seipsum.

Quando in me Bacchus pe-
 netraverit, sopiantur curae:
 et fingens me habere opes
 Croesi volo suaviter cantil-
 lare; coronatusque hederâ
 discumbo, et conculco uni-
 versa animo. Ministerio ac-
 cinge; ego etenim bibo.—

Prae-

φέρει μοι κύπελλον, ὦ παῖ·
 μεθύοντα γάρ με κεῖσθαι
 πολὺ κρείσσον, ἢ θανόντα.

εις Διόνυσον, κς

τοῦ Διὸς ὁ παῖς ὁ Βάκχος,
 ὁ λυσίφρων, Λύαιος,
 ὅταν φρένας γ' ἐς ἀμὰς
 ἐσέλθῃ μεθυώτης,
 διδάσκει με χορεύειν.

ἔχω δὲ καὶ τι τερπνὸν
 ὁ τῆς μέθης ἐραστῆς.
 μετὰ κρότων, μετ' ὠδῆς
 τέρπει με Κἀφροδίτη,
 καὶ πάλι θέλω χορεύειν.

πρὸς τὸν ζωγράφον, περὶ τῆς ἑαυτῷ ἐρωμένης, κς.
 ἄγε, ζωγράφων ἄριστε,
 γράφε, ζωγράφων ἄριστε,

Praebe mihi poculum, ὁ puer: potum enim me jacere multo satius, quam mortuum.
 27. In Dionysum.

Jovis puer ille Bacchus. Animorum ille laxator, Lyaeus, quando in praeccordia mea intrarit vini dator, docet me saltare. Potiorque

aliquid delicatulum ille ego ebrietatis amator. Una cum crepitaculis et cantilena delectat me etiam Venus: iterumque volo saltare.

28. Ad pictorem, de amica sua.

Age, pictorum optime, pinge, pictorum optime, Rhodiace

26 ἌΝΑΚΡΕΨΟΝΤΟΣ.

Ῥοδῆς κοίρανε τέχνης,
ἀπέῤῥσαν, ὡς ἂν εἶπω,
γράφε τὴν ἐμὴν ἑταίρην.

γράφε μοι τρίχας τοπρῶτον
ἀπαλὰς τε καὶ μελαίνας·
ὁ δὲ κηρὸς ἂν δύνηται,
γράφε καὶ μύρρα πνεύσας·
γράφε δ' ἐξ ὅλης παρεΐης,
ὑπὸ πορφυραῖσι χαίταις,
ἐλεφάντινον μέτωπον.

τὸ μεσόφρυον δὲ μή μοι
διάκοπτε, μήτε μίσγε·
ἔχέτω δ', ὅπως ἐκείνη,
τὸ λεληθότως σύνοφρυ,
βλεφάρων δ' ἴτυν κελαινήν.

τὸ δὲ βλέμμα νῦν ἀληθῶς

diac magister artis, absentem licet, ut ego tamen direxero, pinge meam amicam. Pinge itaque mihi comas imprimis molliculasque et nigricantes; quod si cera et id assequi possit: pinge etiam illas unguentum spirantes. Pinge quoque ex plena aliqua ge-

nâ, sub violaceis capillis, eburneam frontem. Intercilium vero ne tu mihi discindas, neque plane misceas; habeat autem *psittura*, sicut et illa, haud discernibiliter coeuntiacilia: et palpebrarum circuitionem nigram. Aspectum deinde *oculorum* nunc, ut reve-

ἀπὸ τοῦ πυρὸς ποιήσον,
 ἅμα γλαυκὸν, ὡς Ἀθήνης,
 ἅμα δὲ ὑγρὸν, ὡς Κυθήνης.

γράφει ῥίνα καὶ παρειάς,
 ῥόδα τῷ γάλακτι μίξας·
 γράφει χεῖλος, οἷα Πειθῆς,
 προκαλούμενον φίλημα.

τρυφερῆ δὲ ἔσω γενεῖς,
 περὶ Λυγδίνῳ τραχήλῳ,
 χάριτες πέτοιοντο πάσαι.

σόλισον τολοιπὸν αὐτὴν
 ὑποπορφύροισι πέπλοις·
 διαφαινέτω δὲ σαρκῶν
 ὀλίγον, τὸ σῶμ' ἐλέγχον.

ἀπέχει· βλέπω γὰρ αὐτὴν·
 τάχα, Κηρὲ, καὶ λαλήσεις.

ra habet, ex igni facito, si-
 mul nempe caesium, ut Mi-
 nervae, simul lubricum et
 pactum, ut Veneris. Pinge
 nasum atque genas, rosas la-
 cte commiscens; pinge la-
 bium veluti Suadetae, pro-
 vocans suaviolum. Delica-
 tulumque infra mentum, cir-
 cum Lygdinum et candens col-

lum, Gratiae volitent uni-
 versae. Vestito, quod restat,
 illam subpurpurascensibus in-
 dumentis, transluceatque car-
 nium aliquota pars, totum
 corpus, quale sit, ostendens.
 Satis est: video enim *jani il-*
lam ipsam: fortasse, ó Cera,
 et loqueris *statim*.

28 ἌΝΑΚΡΕΨΟΝΤΟΣ.

ἔτι πρὸς τὸν ζωγράφον, περὶ τῷ ἐρωμῶν ἑαυτῷ,
τῷ Βαθύλλῳ, κθ'.

γράφε μοι Βάθυλλον ἔτῳ,
τὸν ἑταῖρον, ὡς διδάσκω,
λιπαρὰς κόμας ποίησον,
τὰ μὲν ἔνδοθεν μελαίνας,
τὰ δὲ ἔς ἄκρον ἠλιώσας·
ἔλικας δ' ἑλευθέρας μοι
πλοκάμων, ἄτακτα συνθεῖς,
ἄφες, ὡς θέλῃσι, κεῖσθαι.
ἀπαλὸν δὲ καὶ δροσῶδες
σεφέτω μέτωπον ὄφρυς,
κυανωτέρη δρακόντων.

μέλαν ὄμμα γοργὸν ἔσω,
κεκερασμένον γαλήνη·
τὸ μὲν ἔξ' Ἄρηος ἔλχον,
τὸ δὲ τῆς καλῆς Κυθήρης·

29. Ad pictorem de Amasio suo *Bathyllo*,
Pinge mihi Bathyllum ita, amicū illum meū, ut ego doceo, nitidas cognas facito, interius quidem nigricantes, exterius autem rutilantes: cincinnulosque liberos mihi capillorum, incompōsite com-

ponens, permitte, suo arbitrio jacere. Teneram inde et roscidam arcuet frontem superciliū magis-caeruleum draconum *oculis*. Nigricans oculus acer esto, mixtus tamen tranquillitate; illud nempe a Marte trahens, at hoc a formosa Venere: ut aliquis

ἵνα τὶς τὸ μὲν φοβῆται,
τὸ δ' ἀπ' ἐλπίδος κρεμᾶται.

ῥοδίνην δ', ὅποῖα μῆλον,
χνοίην ποίει παρειήν.

ἐρύθημα δ', ὡς ἂν αἰδοῦς
δύνασαι βαλεῖν, ποίησον,

τὸ δὲ χεῖλος ἐκέτ' οἶδα,
τινὶ μοι τρόπῳ ποιήσεις,
ἀπαλὸν, γέμον τε Πειθῆς

τὸ δὲ πᾶν ὁ κηρὸς αὐτὸς
ἐχέτω λαλῶν σιωπῆ.

μετὰ δὲ πρόσωπον ἔσω,
τὸν Ἀδώνιδος παρελθὼν,
ἐλεφάντινος τράχηλος.

μεταμάζιον δὲ ποίει,
διδύμας τε χεῖρας Ἑρμέω,
Πολυδεύκεός τε μηρῆς,

quis partim quidem metuat,
partim ex spe pendeat. Ro-
scam quoque, veluti pomum,
lanuginosam facito genam;
et ruborem, quantum vere-
cundiae potes adjicere, facias.
Labium equidem nondum
scio, qua mihi ratione facies,

dâ: per-totum-denique vul-
tum cera ipsa se habeat, tan-
quam loquens silenter. Et
post vultum esto, quod eti-
am illud Adonidis superet,
eburneum collum. Thora-
cem deinde facito, geminas-
que manus Mercurii; pol-
lucisque femora, Bacchicum-

30 ἌΝΑΚΡΕΨΟΝΤΟΣ.

Διονυσίην τε νηδύν.

ἀπαλῶν δ' ὑπερθε μηρῶν,
μηρῶν τὸ πῦρ ἐχόντων,
ἀφελῆ ποιήσον αἰδῶ,
Παφίην δέλυσαν ἤδη.

Φθονερὴν ἔχεις δὲ τέχνην,
ὅτι μὴ τὰ νῶτα δεῖξαι
δύνασαι· τὰ δ' ἦν ἀμείνω.

τί με δεῖ πόδας διδάσκειν;
λάβε μισθόν, ὅσον εἶπης·
τὸν Ἀπόλλωνα δὲ τῆτον
καθελὼν, ποιεῖ Βαθύλλον.
ἦν δ' ἐς Σάμον ποτ' ἔλθης,
γράφει Φοῖβον ἐκ Βαθύλλου.

εἰς Ἔρωτα, λ'.

αἱ Μῦσαι τὸν Ἔρωτα,
δήσασαι σεφάνοισι,

que ventrem, tenera inde super femora, femora illa incentivum-quid habentia, innocens facito pudendum, Venerem appetens primum. Invidiam autem nactus-es artem; quod non etiam terga ostendere valeas: haec essent utique meliora. Quid me opus-est pedes describere? Ac-

cipe mercedem, quantum flagites. Apollinem autem huncce detrahens, illius vice fac Bathyllum: sin ad Samum unquam veneris, pinge Phocbum ex Bathyllo.

30. In Cupidinem.

Musae Cupidinem aliquando, quum vincirent corollis, pulchri-

τῷ κάλλει παρέδωκαν·

καὶ νῦν ἡ Κυθέρεια

ζητεῖ λύτρα φέρουσα

λύσσασθαι τὸν Ἔρωτα.

καὶ λύσῃ δέ τις αὐτὸν,

οὐκ ἔξεισι, μενεῖ δέ·

δυσλεύειν δεδίδακται.

εἰς ἑαυτὸν, λά.

ἄφες με, τὸς θεός σοι,

πιεῖν, πιεῖν ἀμυσί·

θέλω, θέλω μανῆναι.

ἐμαίνεται Ἀλκμαίων τε,

χῶ λευκόπυς Ὀρέσης,

τὰς μητέρας κτανόντες·

ἐγὼ δὲ μηδένα κτὰς,

πιὼν δ' ἐρυθρὸν οἶνον,

θέλω, θέλω μανῆναι.

chritudini tradiderunt: et nunc Venus quaerit, redemptionis-pretium ferens, liberare Cupidinem. Verum etiam si aliquis liberet eum, non egreditur, sed manebit: servire nempe didicit.

31. In seipsum.

Sine me, deos *interpono* tibi,

bibere, bibere plenis-poculis: volo *enim*, volo insanire. Insaniebat Alemaeonque, et candidis cothurnis Orestes, quum matres suas occidissent; ego vero, nemine occiso, epoto tantum rubro vino, volo, volo, *inquam*, insanire. In-

fani-

ἔμαίνεθ' Ἡρακλῆς πρὶν,
 δεινὴν κλονῶν φαρέτρην,
 καὶ τόξον Ἰφίτειον·
 ἔμαίνετο πρὶν Αἴας,
 μετ' ἀσπίδος κραδαίνων
 τὴν Ἑκτορος μάχαιραν·
 ἐγὼ δ' ἔχων κύπελλον,
 καὶ σέμμα τῷτο χαίταις,
 οὐ τόξον, οὐ μάχαιραν,
 θέλω, θέλω μανῆναι.

εἰς τὰς ἑαυτῷ ἐρώτας, λβ'.

εἰ φύλλα πάντα δένδρων
 ἐπίσασαι κατειπεῖν,
 εἰ κυματῶδες εὐρεῖν
 τὸ τῆς ὅλης θαλάσσης,
 σὲ τῶν ἐμῶν ἐρώτων
 μόνον ποιῶ λογιστήν.

πρῶτον μὲν ἐξ Ἀθηνῶν

faniebat Hercules olim, gravem concutiens pharetram, atque arcum Iphiteum: infaniebat olim Ajax, una cum clypeo vibrans illum Hectoris enses. Ast ego tenens poculum, et coronam hanc capillis, non arcum, non en-

sem, volo, volo insanire.

32. De suis amoribus.

Si folia omnia arborum novisti recensere; si fluctuum numerum reperire totius maris, tum te meorum amorum unicum facio calculatorem.

Primum quidem ex Athenis amoris

ἔρωτας εἴκοσιν Δῆς,
καὶ πεντεκαίδεκά' ἄλλης·
ἔπειτα δ' ἐκ Κορίνθου
Δῆς ὄρμα Δῆς ἐρώτων·
Ἀχαιῆς γάρ ἐστιν,
ὅπως καλαὶ γυναῖκες.

τίθει δὲ Λεσβίης μοι,
καὶ μέχρι τῶν Ἰώνων,
καὶ Καρίας, Ρόδου τε,
δισχιλίας ἔρωτας·

τί φῆς; αἰεὶ κ' ἔρωτες;
οὐπω Σύρους ἔλεξα,
οὐπω πόδας Κανώου,
οὐ τῆς ἅπαντ' ἐχέσης
κρήτης, ὅπως πόλεωσιν
ἔρως ἐποργιάζει.

τί σοι Δέλεις ἀριθμῶν

amores viginti pone, et quindecim *praeterea* alios: deinde ex Corintho pone integras catenas amorum; Achaiiae etenim est *metropolis*, ubi formosae mulieres. Pone item Lesbios mihi, et usque ad Ionas, et Cariam, Rhodum-

que, bis mille amores. Quid ais? Semperne amores? Nondum Syros dixi, Nondum amores Canopi, non, omnia in se habentis, Cretae, ubi per centum urbes amor sua mysteria celebrat. Quid? An vis me tibi numerare e-

34 ἌΝΑΚΡΕΨΕΩΣ.

τῆς ἐκτὸς αὖ Γαδείρων,
τῶν Βακτρῶν τε κ' Ἰνδῶν,
ψυχῆς ἐμῆς ἔρωτας;

εἰς χελιδόνα, λγ'.

σὺ μὲν, φίλη χελιδὼν,
ἐτησίη μολῶσα,
θέρει πλέκεις καλιήν,
χειμῶνι δ' εἰς ἄφαντος,
ἢ Νεῖλον, ἢ πὶ Μέμφιν·
ἔρως δ' αἰεὶ πλέκει μευ
ἐν καρδίῃ καλιήν.
πόθος δ' ὁ μὲν πτερᾶται,
ὁ δ' ὠόν ἐστιν ἀκμήν,
ὁ δ' ἡμίλεπτος ἦδη·
βοή δὲ γίνετ' αἰεὶ
κεχρηνότῳ νεοτῶν.
ἔρωτιδεῖς δὲ μικρὰς

os, qui sunt extra Gades, Bactriosque et Indos, animae meae aniores?

33. Ad hirundinem.

Tu quidem, chara hirundo, quotannis *huc* profecta, aestate construis nidum; hyemeque abis evanida, vel ad Ni-

lum, vel ad Memphin: ast amor semper struit meo in pectore nidum: et amorculus quidem hic alis-augetur; hic autem ovum adhuc est, alter jam semicxclusus: clamorque fit semper pipientium amorum. Amorculos vero parvulos

οἱ μείζονες τρέφουσιν ;
οἱ δὲ τραφέντες εὐθὺς
πάλιν κύουσιν ἄλλας.

τί μῆχος ἔν γένηται ;
οὐ γὰρ δένω τοσύτῃς
ἔρωτας ἐκβοῆσαι

εἰς Κόρινθον, λδ΄.

μή με φύγῃς, ὄρώσα
τὴν πολιὰν ἔθειραν
μηδ' ὅτι σοι πάρεςιν
ἄνδρος ἀκμαῖον ὤρης,
τάμα φίλτρα διώξης
ὄρα κῆν σεφάνοισιν,
ὅπως πρέπει τὰ λευκὰ
ῥόδοις κρίνα πλακέντα.

εἰς Εὐρώπην, λε΄.

ὁ ταῦρος ἔτος, ὦ παῖ,

vulos majores educant : hi
deinde simul atque alti sunt
rursus pariunt alios. Quod-
nam ergo remedium fiat ?
non enim valeo quidem tan-
tos amores effari.

34. Ad puellam.

Ne me fugias, videns canam

hanc caesariem : neque ideo,
quod tibi adsit flos integer ju-
ventae, meam amicitiam re-
jicias. Vide etiam in corol-
lis, quomodo emineant can-
dida rosae lilia intexta.

35. De Europa.

Hic taurus, ὁ puer, Jupiter
mihi

36 ἌΝΑΚΡΕΨΟΝΤΟΣ.

Ζεὺς μοι δοκεῖ τις εἶναι·

φέρει γὰρ ἀμφὶ νώτοις

Σιδωνίην γυναῖκα.

περᾶ δὲ πόντον εὐρύν,

τέμνει δὲ κῦμα χηλαῖς·

οὐκ ἂν δὲ ταῦρος ἄλλος,

ἔξ ἀγέλης ἔλασθεις,

ἔπλευσε τὴν θάλασσαν,

εἰ μὴ μόνος γ' ἐκεῖνος.

εἰς τὸ ἀνειμῶρος ζῆν, 25'.

τί με τῆς νόμης διδάσκεις,

καὶ ῥητόρων ἀνάγκας;

τί δέ μοι λόγων τοσούτων,

τῶν μηδὲν ὠφελόντων;

μᾶλλον δίδασκε πίνειν

ἀπαλὸν πῶμα Λυαίς·

μᾶλλον δίδασκε παίζειν

mihī videtur aliquis esse; gerit enim in tergo Sidoniam foeminam; trajicitque pontum latum, et dividit undam ungulis. At vero haud facile taurus alius, ex armento abactus. Navigarit aequor; nisi unus utique ille.

36. Quod libere sit vivendum. Quid me jura doces, et oratorum argumenta? Quid mihi *emolumentū* ex tot disputationibus. Nihil omnino profuturis? Potius doceas me bibere mitem potum Lyaci: potius doceas me *lufitare* cum

μετὰ χρυσέης Ἀφροδίτης.

πολλὰί κάραν σέφουσι
 δὸς ὕδωρ, βάλ' οἶνον, ὦ παῖ,
 ψυχὴν δ' ἔμοι κάρωσον.
 βραχὺ μὴ-ζῶντα καλύπτεις·
 ὁ θανὼν οὐκ ἐπιθυμεῖ.

εἰς τὸ ἔαρ, λζ'.

ἴδε, πῶς ἔαρος φανέντος,
 Χάριτες ῥόδα βρύουσι·
 ἴδε, πῶς κῦμα θαλάσσης
 ἀπαλύνεται γαλήνη·
 ἴδε, πῶς νῆσσα κολυμβᾷ
 ἴδε, πῶς γέρανος ὀδεύει·
 ἀφελῶς δ' ἔλαμψε Τιτάν.

νεφελῶν σκιαὶ δινῶνται,
 τὰ βροτῶν δ' ἔλαμψεν ἔργα.
 καρποῖσι γῆ προκύπτει·

cum aurea Venere. Cani caput coronant : — da mihi aquam ; infunde vinum, ὃ puer, animamque mihi sopias ; brevi nec-vivum condēs? mortuus nihil appetit.

37. De vere.

Aspice, ut vere apparente,

Gratiae rosas emittant, aspice, ut fluctus aequoris molliatur serenitate : aspice, ut anas natet, aspice, ut grus migret : aperteque splendet fol. Nubium umbrae dispelluntur ; hominumque nitent labores : fructibus tellus erumpit, fructus oli-

38 ἌΝΑΚΡΕΨΟΝΤΟΣ.

καρπὸς ἐλαίας προκύπτει·
 βρομίς σέφεται τὸ νᾶμα,
 κατὰ φύλλον, κατὰ κλῶνα,
 καθελὼν ἦνθισε καρπός.

εἰς ἑαυτόν, λή.

ἐγὼ γέρων μὲν εἶμι,
 νέων πλέον δὲ πίνω·
 καὶν δεήσῃ με χορεύειν,
 σκῆπτρον ἔχω τὸν ἄσκον·
 νάρθηξ γὰρ ἕδέν ἔσῃ.

ὁ μὲν δέλων μάχεσθαι,
 παρέσι γὰρ, μαχέσθω.
 ἐμοὶ κύπελλον, ὦ παῖ,
 μελιχρὸν οἶνον. ἠδὺν,
 ἐγκεράσας φόρησον.

ἐγὼ γέρων μὲν εἶμι·
 Σειληνὸν ἐν μέσοις δὲ

vae germinat. Bacchi oneratur palmes, laticem continens: per folium, per furculum, diffundens se florerefacit fructus.

38. De seipso.

Ego senex quidem sum; juvenibus plus tamen bibo: et si opus fuerit me saltare,

pro sceptro teneo utrem; ferula enim nihil valet. Qui quidem vult pugnare, — id enim per me licet, pugnet. — Mihi poculum, ὁ puer, melleum, vinum dulce immiscens, afferto. Ego senex quidem sum; Silenum vero in medio imitans

μιμνήμενος χορεύσω.

εἰς ἑαυτόν, λθ'.

ὅτ' ἐγὼ πίων τὸν οἶνον,
τότε μευ ἦτορ ἰανθὲν
Μύσας ἄρχεται λιγαίνειν.

ὅτ' ἐγὼ πίων τὸν οἶνον,
ἀπορίπτεται μέριμνα,
πολυφροντίδες τε βυλαί,
ἐς ἀλικτύπυς ἀήτας·

ὅτ' ἐγὼ πίων τὸν οἶνον,
φιλοπαίγμων τότε Βάκχος
πολυανθήσιν μ' ἐν αὖραις
δονέει μέθη γανώσας.

ὅτ' ἐγὼ πίων τὸν οἶνον,
σεφάνης ἀνθῆσι πλέξας,
ἐπιθεῖς δὲ τῷ καρῆνῳ,
μέλπω βίότῃ γαλήνην.

tans saltabo.

39. De seipso.

Quando ego bibo vinum, tunc mihi cor recreatum Musas orditur celebrare. Quando ego bibo vinum, projicitur cura, sollicitaque consilia, in mare-pulsantes ven-

tos. Quando ego bibo vinum, jocosus tunc Bacchus florulentas me inter halationes versat, ebrietate hilarem reddens. Quando ego bibo vinum, ferta floribus texens, imponenique capiti, laudo vitae serenitatem. Quando

40 ἼΑΝΑΚΡΕΨΝΤΟΣ.

ὅτ' ἐγὼ πῖω τὸν οἶνον,
 μύρω εὐώδει τέγξας
 δέμας, ἀγκάλαις δὲ κέρην
 κατέχων, Κύπριν αἰίδω.

ὅτ' ἐγὼ πῖω τὸν οἶνον,
 ὑποκύρτοισι κυπέλλοις,
 τὸν ἐμὸν νόον γ' ἀπλώσας
 Διάσω γέγηθα κέρων.

ὅτ' ἐγὼ πῖω τὸν οἶνον,
 τόδε μοι μόνω τὸ κέρδος·
 τόδ' ἐγὼ λαβὼν ἀποίσω.
 τὸ θανεῖν γὰρ μετὰ πάντων.

εἰς Ἔρωτα, μ'.

Ἔρως ποτ' ἐν ῥόδοισι
 κοιμωμένην μέλιτταν
 οὐκ εἶδεν, ἀλλ' ἐτρώθη·
 τὸν δάκτυλον δὲ δηχθεὶς

do ego bibo vinum, unguento suaveolenti tingens corpus, ulnisque puellam detinens, Venerem colo. Quando ego bibo vinum, gibbosis poculis meam utique animum explicans sodalitio delector juvenum. Quando

Ego bibo vinum, hoc mihi

foli lucrum: hoc ego acceptum absportabo: mors enim commune est mihi cum omnibus.

40. De Cupidine.

Cupido aliquando inter rosas dormientem apiculam non vidit, sed vulneratus est. Digitum itaque morsus mans

nās

τῆς χειρὸς, ὠλόλυξε,
 δραμῶν δὲ καὶ πετασθεῖς
 πρὸς τὴν καλὴν Κυθήρην,
 ὄλωλα, μάτερ, εἶπεν,
 ὄλωλα, κάποθνήσκω
 ὄφισ μ' ἔτυψε μικρὸς
 πτερωτὸς, ὃν καλῶσι
 μέλιτταν οἱ γεωργοί.

ἠδ' εἶπεν, εἰ τὸ κέντρον
 πονεῖ τὸ τῆς μελίττης,
 πόσον, δοκεῖς, πονῶσιν,
 Ἔρως, ὅσος σὺ βάλλεις;

εἰς συμπόσιον, μά'.

ἰλαροὶ πίνωμεν οἶνον,
 ἀνεμέλφομεν δὲ Βάκχον,
 τὸν ἐφευρέτην χορείης,
 τὸν ὅλας ποθῶντα μολπὰς,

nūs suae exclamavit prae dolore. Currensque simul et volans ad pulchram illam Cytheren, “ Perii, mater, inquit, perii et profus morior: serpens me percussit pusillus alatus, quem vocitant apiculam ruricolae.” Illa igitur dixit,

“ Si aculeus cruciat tantopere apiculae, quantopere, peritas, dolent illi, ó Cupide quos tu petis?”

41. In symposium.

Hilares bibamus vinum: et concelebremus Bacchum, repertorem choreae, iucundae expectentem cantilenas, con-

τὸν ὁμότροπόν γ' Ἐρωτι,

τὸν ἐρώμενον Κυθήρης·

δί' ὃν ἡ μέθη λοχεύθη,

δί' ὃν ἡ Χάρις τ' ἐτέχθη,

δί' ὃν ἀμπάυετο λύπη,

δί' ὃν εὐνάζετ' ἀνίη.

τὸ μὲν ἔν πῶμα κεραδὲν

ἀπαλοὶ φέρουσι παῖδες,

τὸ δ' ἄχος πέφευγε μιχθὲν

ἀνεμοσρόφω θυέλλῃ.

τὸ μὲν ἔν πῶμα λάβωμεν·

τὰς δὲ φροντίδας μεθῶμεν·

τί γάρ ἐσί σοι τὸ κέρδος

ὄδυνωμένῳ μερίμναις;

πόθεν οἶδαμεν τὸ μέλλον;

ὁ βίος βροτοῖς ἄδηλος

μεθύων θέλω χορεύειν,

nutritum amori, et iisdem moribus, amasium Veneris: per quem ebrietas nata est, per quem Gratia genita est, per quem cessat luctus, per quem sopitur tristitia. Poculum quidem huc probe mixtum molles afferunt puelli; moestitia autem fugit innixta

ventis-agitatae procellae. Poculum igitur sumamus, curasque dimittamus, quodnam enim est tibi commodum vexato sollicitudinibus? Unde novimus quod futurum est? Vita mortalibus prorsus incerta. Probe-potus volo sal-

μεμυρισμένος δὲ παίζειν,
[μετὰ τῶν καλῶν ἐφήβων]
μετὰ καὶ καλῶν γυναικῶν.

μελέτω δὲ τοῖς θεύσιν
ὅσον ἐστὶν ἐν μερίμναις.

ἴλαροὶ πῖωμεν οἶνον,
ἀναμέλφομεν δὲ Βάκχον.
εἰς ἑαυτὸν, μῆ'.

ποθέω μὲν Διονύσος
φιλοπαίγμονος χορείης·
φιλέω δ', εὖτ' ἂν ἐφήβος
μετὰ συμπότῃς λυρίζω·
σεφανίσκῃς δ' ὑακίνθων
κροτάφοισιν ἀμφιπλέξας,
μετὰ παρθένων ἀθύρειν
φιλέω μάλιστ' πάντων.

φθόρον οὐκ οἶδ' ἐμὸν ἦτορ,

tare, unguentoque perfusus
ludere [una cum elegantibus
adolescentibus] unaque cum
formosis foeminis: curae au-
tem esto volentibus quantum
quantum est in curis. Hila-
res bibamus vinum; et con-
celebremus Bacchum.

42. De seipso.
Desidero quidem Bacchi lu-
dibundi choreas: gaudeoque,
quando cum adolescentulo
compotatore lyram-pulso:
corollas autem hyacintho-
rum temporibus circumsp-
tans, cum virginibus ludere
hoc amo maxime omnium.
Invidiam haud novit meum
cor;

44 ἌΝΑΚΡΕΨΟΝΤΟΣ.

φθόνον ἔδιδρα δῆκτην·
 φιλολοιδόροιο γλώττης
 φεύγω βέλεμνα κῆφα
 συγέω μάχας παροίνους
 πολυκώμους κατὰ δαΐτας
 νεοθήλοισ δ' ἅμα κέραις
 ὑπὸ βαρβίτῳ χορεύων,
 [φέρε, φίλταται, λέγοιμι,]
 βίον ἥσυχον φέρωμεν?

εἰς τέτλιγα, μγ'.

μακαρίζομέν σε, τέτλιξ,
 ὅτι δενδρέων ἐπ' ἄκρων,
 ὀλίγην ὀρόσον πεπωκώς,
 βασιλεὺς ὅπως, αἰεῖδεις·
 σὰ γάρ ἐσι κῆνα πάντα,
 ὅποσα βλέπεις ἐν ἀγροῖς
 χῶπόσα φέρουσιν ὦραι.

cor; invidiam nec curo mordacem: calumnias-amantis linguae fugio sagittas leves. Abominor praelia inter-pocula-facta commessabundis in epulis: recens-mamillas-ferentibus simul cum puellis. Ad barbittum saltans, [agedum, charissimae, dixerim]

vitam placidam feramus.

43. Ad cicadam.

Beatum-praedicamus te, ó cicada. Quod arboribus in summis, exiguo rore potato, rex veluti, cantillas: tua etenim sunt ista omnia, quaecunque vides in agris, et quaecunque producunt anni-praesides deae, horae.

σὺ γὰρ εἶ φίλος γεωργῶν,
ἀπὸ μηδενός τι βλάβῃων
σὺ δὲ τίμιος βροτοῖσι,
δέρεος γλυκὺς προφήτης.

φιλέεσι μὲν σε Μῦσαι,
φιλέει δὲ Φοῖβος αὐτός,
Λιγυρὴν δ' ἔδωκεν οἴμην·
τὸ δὲ γῆρας οὐ σε τείρει.

σοφέ, γηγενῆς, φίλυμνε,
ἀπαθῆς, ἀναιμ', ἀσαρκε,
χεδὸν εἶ θεοῖς ὅμοιος.

eis tō iautῶ̄ ὄνειρον, μδ.

ἔδοκον ὄναρ τροχάζειν,
πτέρυγας φέρων ἐπ' ὤμων·
ὁ δ' Ἔρως, ἔχων μόλυβδον
περὶ τοῖς καλοῖς ποδίσκοις,
ἔδίωκε καὶ κίχανε.

horac. Tu enim amicus es
agricolarum, de nihilo quic-
quam laedens tu item hono-
ratus mortalibus, aetatis dul-
cis propheta. Amant quidem
te Musae, amat et Phoebus
ipse, argutamque tibi dedit
vocem: quinimo senectus
haud te fatigat, ὁ δόξτε, in-
digena, cantandi-studiose, per-

turbationibus-carens, et fan-
guine, et carne, propemo-
dum es diis *ipsis* similis.

44. De somnio suo.

Videbar per somnium cursu-
ferri, etiam alas gerens in
humeris; ast amor, habens
plumbum circum pulchellos
pedes, prosequabatur, et affe-
cutus

46 ἌΝΑΚΡΕΨΟΝΤΟΣ.

τί θέλει γ' ὄναρ τόδ' εἶναι ;
 δοκέω δ' ἔγωγε πολλοῖς
 ἐν ἔρωσί με πλακέντα,
 διολιθάσθαι ἐν ἄλλοις,
 ἐνὶ τῷδε συνδεθῆναι.

εἰς τὰ Ἔρωτος βέλη, μέ.

ὁ ἀνὴρ ὁ τῆς Κυθήρης.
 παρὰ Λημνίαις καμίνοις,
 τὰ βέλη τὰ τῶν ἐρώτων
 ἐποίει λαβῶν σίδηρον.
 ἀκίδας δ' ἔβαλε Κύπρις,
 μέλι τὸ γλυκὺ λαβῶσα,
 ὁ δ' Ἔρωτος χολὴν ἔμισγεν.
 ὁ δ' Ἄρης ποτ' ἔξ αὐτῆς,
 σιβαρὸν δόρυ κραδαίνων,
 βέλος ἠυτέλιζ' Ἔρωτος.
 ὁ δ' Ἔρωτος, Τόδ' ἔστιν, εἶπε,

entus est. Quid sibi vult hoc somnium? Existimo sane me multis amoribus implicatum, dilapsus fuisse in caeteris, uno in hoc colligatum,

45. De Cupidinis sagittis. Martius ille Veneris aliquando, ad Lemnias furnaces, sagittas amorum fabricabat,

accepto ferro: cuspidisque earum tingebat Venus, melle dulci accepto, et Cupido fel miscbat. At Mars aliquando e praelio reversus, validam hastam vibrans, jaculum vilipendebat Cupidinis. At Cupido, Hoc tamen est, in-

βαρὺ· πειράσας νόησεις.

ἔλαβεν βέλεμνον Ἄρης·

ὑπεμειδίασε Κύπρις.

ὁ δ' Ἄρης ἀνασενάξας,

βαρὺ, φησὶν· ἄρον αὐτό.

ὁ δ' Ἔρως, ἔχ' αὐτὸ, φησὶν.

εἰς Ἔρωτα φιλοκερδῆ, μσ'.

χαλεπὸν τὸ μὴ φιλῆσαι,

χαλεπὸν δὲ καὶ φιλῆσαι·

χαλεπώτερον δὲ πάντων

ἀποτυγχάνειν φιλῶντα.

γένος οὐδὲν εἰς Ἔρωτα·

σοφίη, τρόπος, πατεῖται·

μόνον ἄργυρον βλέπουσιν.

ἀπόλοιτο πρῶτος αὐτὸς

ὁ τὸν ἄργυρον φιλήσας·

διὰ τῆτον οὐκ ἀδελφὸς,

quilt, grave admodum, expertus senties. Recepit itaque jaculum Mavors: subrisit Venus. At Mars vehementer-ingemens, grave sane, inquit; tolle illud: at cupido, Tu tibi habe illud, ait.

46. In avarum amorem. Durum est non amare, durumque etiam amare; durissimum vero omnium votis-excidere amantem. Genus nihil ad amorem; doctrina, indoles, conculcatur: solum argentum respiciunt. Preat primus ille, qui argentum dilexit! Per hoc non amplius est frater;

48 ἼΑΝΑΚΡΕΨΟΝΤΟΣ.

διὰ τῷτον ἔ τοκῆες

πόλεμοι, φόνου δι' αὐτόν.

τὸ δὲ χεῖρον, ὀλλύμεθα

διὰ τῷτον οἱ φιλῶντες.

Ἐδάριον εἰς γέροντα, μζ.

φιλῶ γέροντα τερπνόν,

φιλῶ νέον χορευτήν·

γέρων δ' ὅταν χορεύ,

τρίχας γέρων μὲν ἔσι,

τὰς δὲ φρένας νεάζει.

ἄλλο ἠδάριον, μή.

δοῦτε μοι λύρην Ἰομήρου,

φονίης ἀνευθε χορδῆς·

φέρε μοι κύπελλα δεσμῶν,

φέρε μοι νόμους κεράσσω,

μεθύων ὅπως χορεύσω·

ὑπὸ σώφρονος δὲ λύσσης,

frater; per hoc non amplius parentes; bella, caedes propter illud. Quodque pejus, perimus per hoc nos amantes.

47. Odarium in senem.

Amo ego senem lepidum, amo juvenem saltatorem: senex vero quando saltet, ca-

pillos quidem senex est, mente autem juvenescit.

48. Aliud odarium.

Date mihi lyram Homeri, sanguineâ absque chorda: affer mihi pocula decretorum, affer mihi, ut leges miscam; ut probe-potus saltet: praec sobrio nempe furo-

μετὰ βαρβίτων αἰδῶν,
τὸ παροίνιον βοήσω.

εἰς ζωγράφον, μθ'.

ἄγε ζωγράφων ἄρισε,
αὐρικῆς ἄκε μέσης·
γράφε τὰς πόλεις τοπρῶτον
ἰλαράς τε καὶ γελώσας·
Φιλοπαίγμονάς τε Βάκχας
ἑτεροπνόοις ἐν αὐλοῖς.

ὁ δὲ κηρὸς ἂν δύνηται,
γράφε καὶ νόμους Φιλῶντων.

εἰς Διόνυσον, ν'.

ὁ τὸν ἐν πόνοις ἀτειρῆ,
νέον ἐν πόθοις ἀταρβῆ,
καλὸν ἐν πότοις χορευτὴν
τελέων, θεὸς κατῆλθε,
ἀπαλὸν βροτοῖσι φίλτρον,

re, una cum barbitis canens, temulentum quiddam clara-voce-effundam.

49. Ad pictorem.

Age, pictorum optime, lyricam exaudi musam: pinge civitates imprimis hilaresque et ridentes: et jocundas Bacchas cum geminis tibiis. Quinimo, si cera

id possit admittere, pinge quoque caeremonias amantium.

50. In Bacchum.

Qui in laboribus indefessum, juvenem in amoribus interitum, bonum in potationibus saltatorem reddit, deus ille jam descendit, hinc mortalibus amatorium, poculum

50 ἼΑΝΑΚΡΕΨΝΤΟΣ.

πότον ἄσονον, κομίζων
 γόνον ἀμπέλυσ τὸν οἶνον
 πεπεδημένον γ' ἐπώραις
 ἐπὶ κλημάτων φυλάσων,
 ἴν' ὅταν τάμωσι βότρυν,
 ἄνοσοι μένωσι πάντες,
 ἄνοσοι δέμας θεητὸν,
 ἄνοσοι γλυκύν τε θυμὸν,
 ἐς ἔτης φανέντος ἄλλυ.

εἰς δίσκον ἔχοντὰ Ἀφροδίτην, γά.

ἄρα τίς τόρευσε πόντον,
 ἄρα τίς μανῆϊσα τέχνη
 ἀνέχευε κῦμα δίσκῳ,
 ἐπὶ νῶτα τῆς θαλάσσης
 ἄρα τίς ὑπὲρ θαλάσσαν
 ἀπαλὴν χάραξε Κύπριν,
 νόος ἐς θεὸς ἀερθεῖς,

cutum curis-vacuum, por-
 tans; progeniem vitis vi-
 num, involutum uvis, in
 palmitibus reservans. Ut
 quando refecent racemum,
 integri maneant omnes, in-
 tegri corpus spectabile, in-
 tegri dulcemque animum, us-
 que ad anni sequentis redi-
 tum.

51. In discum Venerem ex-
 hibentem.

Ergo aliquis caelavit pon-
 tum; ergo quaedam divina
 ars superfudit fluctum disco,
 super terga maris. Ergo a-
 liquis, super pelagus tenel-
 lam expressit Venerem, ani-
 mus ad deos usque euectus,
 deo-

μακάρων φύσιος ἀρχὴν.

ὁ δὲ νιν ἔδειξε γυμνὴν,
 χ' ὅσα μὴ Δέμις ὄρασθαι,
 μόνα κῦμα συγκαλύπτει·

ἀλαλημένη δ' ἐπ' αὐτῇ,
 βρύον ὡς ὑπερθε λευκόν,
 ἀπαλόχρους γαλήνης,

δήμας εἰς πλόον φέρουσα
 ῥόδιον πάροιδεν ἔλκει·

ῥοδέων ὑπερθε μαζῶν,
 ἀπαλῆς ἔνερθε δειρῆς,
 μέγα κῦμα πρῶτα τέμνει.

μέσον αὐλακος δὲ Κύπρις,
 κρίνον ὡς ἴοις ἐλιχθὲν,
 διαφαίνεται γαλήνης.

ὑπὲρ ἀργύρω δ' ὀχῶνται,
 ἐπὶ δελφίσιν χορευταῖς,

deorum naturale principium. Isque eam ostendit nudam; quaeque nefas conspici, sola ea fluctus contegit. Et supervagata ipsa, ut fucus superne albescens, super dulcere apparentem tranquillitatem, corpus in natationem tradens fluctum ab-ante attrahit. Ro-

scis super papillis, teneram infra cervicem, ingentem fluctum nunc primum secat. In medio autem sulci Venus, sicut lilium violis involutum, translucet per tranquillum. Super autem vehuntur argento, super delphinibus saltatoribus, dolosi e-

δολεροὶ νέον μέτωπον,
 Ἔρος, Ἴμερος, γελῶντες·
 χορὸς ἰχθύων δὲ κυρτὸς,
 ἐπὶ κυμάτων κυβισῶν,
 παφίης ἐς ὄμμα παίζει,
 ἵνα νήχεται γελῶσα.

ἐπιλήνιος ὕμνος, 16.

τὸν μελανόχρωτα βότρυον
 τάλάρσι φέροντες ἄνδρες,
 μετὰ παρθένων, ἐπ' ὤμων
 κατὰ ληνὸν δὲ βαλόντες
 μόνον ἄρσηνες πατῆσι
 σαφυλήν, λύντες οἶνον,
 μέγα τὸν θεὸν κροτῶντες
 ἐπιληνίοισιν ὕμνοις,
 ἔρατὸν πίθοις ὀρῶντες
 νέον ἐς ζέοντα Βάκχον.

tiam tenero vultu, amor et
 Himerus ridentes. Chorus-
 que piscium pandus, super
 fluctibus urinans, Paphiae
 ob oculos ludit, quocumque
 natat ridens.

52. Torcularis hymnus.
 Nigricantem racemum cani-
 stris ferentes viri, una cum

virginibus, super humeris;
 at in torcular jacentes tan-
 tummodo mares calcant u-
 vam, exprimentes vinum,
 magnopere deum plaudentes
 torculariis hymnis, jucun-
 de in dolia tuentes ad no-
 vum effervescentem Bacchum.

Quem

ὄν ὅταν πῖη γεραῖος,
 τρομεροῖς ποσὶν χορεύει,
 πολιάς τρίχας τινάσων·
 ὁ δὲ, παρθένον λοχήσας,
 ἔρατὸς νέος μεθύσει,
 ἀπαλὸν δέμας χυθεῖσαν,
 σκιερῶν ὑπερθε φύλλων,
 βεβαρημένην ἐς ὕπνον,
 ἐς ἔρωτ' ἄωρα θέλγει
 προδότιν γάμων γενέσθαι.

ὁ δὲ μὴ λόγοισι πείθων,
 τότε μὴ θέλκωσαν ἄλχει
 μετὰ γὰρ νέων ὁ Βάκχος
 μεθύων ἄτακτα παίζει.

^{εἰς ῥόδον, γύ-}
 σεφανηφόρος μετ' ἦρος
 μέλπομαι ῥόδον θέρειον·

Quem quando biberit senex
 aliquis, tremulis pedibus sal-
 tat, canos capillos quassans:
 virginem vero insidiatus, a-
 mabilis juvenis jam probe-
 madidus, tenerum corpus fu-
 sam, umbrosis super frondi-
 bus gravatam in somnum,
 ad amorem intempestive al-

licit, ut ipsa proditrix pudori
 fiat. Et ipse verbis suis
 minime suadens, tum de-
 mum invitam comprimit:
 inter juvenes enim Bacchus
 ebrius intemperanter ludit.

53. In rosam.

Una cum coronigero vere
 cantu-celebro rosam aesti-
 vam;

σὺν, ἑτάῳρ', ἄεξε μολπὴν.

τόδε γὰρ Δεῶν ἄημα,
τόδε γὰρ βροτῶν τὸ χάρμα,
χάρισίν τ' ἄγαλμ', ἐν ὥραις
πολυανθέων ἐρώτων.

ἸΑφροδίσιόν τ' ἄθυρμα.

τόδε καὶ μέλημα μύθοις,
χαρίεν φύλόν τε Μισσέων·
γλυκὺ καὶ ποιῶντι πεῖραν
ἐν ἀκανθίταις ἀταρποῖς·
γλυκὺ δ' αὖ λαβόντι Δάλπειν
μαλακάῳσι χερσὶ, κέφως
προσάγοντ' ἸΕρωτος ἄνθος.

ὥς σοφῶ τὸδ' αὐτὸ τερπνὸν
θαλίαις τε καὶ τραπέζαις,
Διονυσίαις Δ' ἐορταῖς.

τί δ' ἄνευ ῥόδου γένοιτ' ἄν;

vam: tu, fœdalis, adjuva
cantilenam. Haec etenim
divorum halatio, haec et
mortalium oblectamentum,
gratiisque trophaeum, in
temporibus floridulorum a-
morum; Venereumque lu-
dicrum. Haec et argumen-
tum fabulis, gratiosaque
planta Musarum: dulcis vel

facienti periculum in spino-
sis femitis; dulcis etiam fu-
menti, ut foveat mollibus
in manibus, leviter naribus
admoventi amoris florem. A-
deo docto quoque poetæ haec
ipsa jucunda conviviiisque at-
que mensis, et praecipue Dio-
nyfiacis solennitatibus. Quid
enim absque rosa fiat? Ro-
scis

ῥοδοδάκτυλος μὲν Ἥως,
 ῥοδοπήχες δὲ νύμφαι,
 ῥοδόχρους δὲ Κἀφροδίτη
 παρὰ τῶν σοφῶν καλεῖται.

τόδε καὶ νοσῶσιν ἀρκεῖ·
 τόδε καὶ νεκροῖς ἀμύνει
 τόδε καὶ χρόνον βιάται.
 χαρίεν ῥόδων δὲ γῆρας
 νεότητος ἔχεν ὁδμήν.

φέρει δὴ, φυλὴν λέγωμεν·
 χαροπῆς ὅτ' ἐκ θαλάττης
 δεδρυσωμένην Κυθήρην
 ἐλόχευε πόντος ἀφρῶ,
 πολεμόκλονον τ' Ἀθήνην
 κορυφῆς ἐδείκνυε Ζεὺς,
 φοβεράν Δεῖαν Ὀλύμπῳ·
 τότε καὶ ῥόδων ἀγητῶν

feis-digitis quidem Aurora,
 roseisque cubitis nymphae,
 roseaque cute Venus a doctis
 poetis vocatur. Haec etiam
 aegrotantibus opitulatur;
 haec vel mortuis auxiliatur:
 haec et tempus vi-vincit:
 gratiosa enim rosarum fene-
 ctus juventutis suae retinet

odorem. Agedum, originem
 illius dicamus: placido quan-
 do ex mari rore-conspersam
 Venerem parturibat pontus
 e spuma, bellicrepamque Mi-
 nervam e vertice suo osten-
 debat Jupiter, formidandum
 spectaculum Olympo; tunc
 etiam rosarum suspicienda-
 cum

56 ἼΑΝΑΚΡΕΨΝΤΟΣ.

νέον ἔρνος ἦνθισε χθῶν
πολυδαίδαλον λόχευμα.

μακάρων θεῶν δὲ ὄμιλος,
ρόδον ὡς γένοιτο, νέκταρ
ἐπιτέγξας, ἀνέτειλεν
ἀγέρωχον ἐξ ἀκάνθης
φυτὸν ἄμβροτον Λυαίε.

εἰς ἑαυτὸν, νδ.

ὄτ' ἐγὼ νέων ὄμιλον
ἔσορῶ, πάρεςιν ἦβη·
τότε δὴ, τότε ἐς χορείην
ὁ γέρων ἐγὼ πτερῶμαι.

περίμεινόν με, Κυβήβα,
ρόδα δὸς, θελω σέφεαθαι·
πολιὸν δὲ γῆρας ἦκας
νέος ἐν νέοις χορεύσω.

Διονυσίης δὲ μοί τις

rum novam stirpem mirifice-
ornavit tellus, operosum ad-
modum partum. Beatorum
vero deorum concilium, ro-
sa quo fieret, nectar intin-
gens, oriri-fecit magnificam
illam ex spinâ plantam im-
mortalem Lyaci.

54. De seipso.

Quando ego juvenum coetum

cerno, adest mihi quoque ju-
ventus: tunc nempe, tunc
ad choream vetulus ille ego
alacris fio et quasi alatus. Ex-
pectato me, Cubeba; rosas
præbe; volo coronari, ca-
namque senectutem abjici-
ens juvenis inter juvenes fal-
tabo. Bacchici itaque mihi

aliquis

φερέτω δῶρον ὀπώρης,
 ἴν' ἴδη γέροντος ἀλκὴν,
 δεδαηκότος μὲν εἰπεῖν,
 δεδαηκότος δὲ πίνειν,
 χαριέντως τε μαυῆναι.

εἰς τὸς ἐρῶντας ὠδάριον, γέ.

ἐν ἰχίοις μὲν ἵπποι
 πυρὸς χάραγμ' ἔχουσι
 καὶ Παρθίους τὶς ἀνδρας
 ἐγνώρισεν τιάραις·

ἐγὼ δὲ τὸς ἐρῶντας
 ἰδὼν ἐπίσαμ' εὐθύς·
 ἔχουσι γάρ τι λεπτὸν
 ψυχῆς ἔσω χάραγμα.

εἰς τὸ γῆρας, γς'.

πολιοὶ μὲν ἡμῖν ἴδη
 κρόταφοι, κάρη δὲ λευκόν·

aliquis afferat donum fructibus;
 ut cernat senis vigorem, sci-
 entis quidem canere, scien-
 tisque bibere; nec invenuste
 insanire.

55. In amatores, odarium.

In clunibus quidem equi in-
 ustum-igne signum gerunt;
 et Parthos quivis viros ag-

noscit ex tiaris: ego autem
 amatores conspicatus *semel*,
 novi statim: gerunt enim
 nescio quam tenuem, intra
 animam, inustam notulam.

56. De senectute sua.

Canam quidem nobis jamjam
 tempora, caputque album: gra-

χαρίεσσα δ' οὐκ ἔσθ' ἤβη
 πάρα· γηραλέοι δ' ὀδόντες.
 γλυκερῶ δ' οὐκ ἔτι πολλὸς
 βίωτος χρόνος λείπεται.

διὰ ταῦτ' ἀνασαλύζω
 Σαμὰ, Τάρταρον δεδοικώς·
 Ἄϊδεω γάρ ἐσι δεινὸς
 μυχός· ἀργαλήν δ' ἐς αὐτὸν
 κάθοδος· καὶ γὰρ ἔτοιμον
 καταβάντι μὴ ναβῆναι.

ὅτι πίνειν δεῖ μετρίως, γ'.
 ἄγε δὴ, φέρ' ἡμῖν ὦ παῖ,
 κελέβην, ὅπως ἄμυσιν
 προπίω· τὰ μὲν δέκ' ἔγχει
 ὕδατος, τὰ πέντε δ' οἴνου
 κυάθους ὑβρισιῶσαν
 φρένα δεῦε Βασάρησιν.

grataque non amplius juven-
 tus adest, vetulique sunt den-
 tes; jucundaeque adeo non
 adhuc multum vitae tempus
 reliquum-est. Propter haec
 infandum lugeo continuo,
 Tartarum formidans; Plu-
 tonis enim horrendus est spe-
 cus; et molestus in eundem
 descensus: siquidem paratum

est descendenti semel non ite-
 rum-ascendere.

57. Quod moderate biben-
 dum.

Agedum, affer nobis, o puer,
 poculum, ut plenum haustum
 propinem; partim decem in-
 funde aquae, et partim quin-
 que vini cyathos; petulantem
 animum irigato *professis* Bac-
 chi-

ἄγε δῶτε μηκέθ' ἔτω,
πατάγω τε κάλαλητῶ,
Σκυθικὴν πόσιν παρ' οἴνω
μελετῶμεν· ἀλλὰ καλοῖς
ὑποπινόμεθ' ἐν ὕμνοις.

εἰς Ἔρωτα, γή.

τὸν ἔρωτα γὰρ τὸν ἄβρὸν
μέλπομαι, βρύοντα μίτραις
πολυανθέμοις, αἰδῶν·
ὄδε καὶ θεῶν δυνάστης,
ὄδε καὶ βροτῆς δαμάζει.

Ἄνακρέοντειον, γθ'.

ξέφος πλέκων πόθ' εὔρον
ἐν τοῖς ῥόδοις ἔρωτα,
καὶ τῶν πλερῶν καταχῶν
ἐβάπτισ' ἐς τὸν οἶνον·
λαβῶν δ' ἔπινον αὐτόν·

chi-cultricius. Age igitur,
date: neque amplius hoc-
modo, strepituque et clamo-
re, Scythicum bibendi-mo-
rem in vino affectemus; ve-
rum honestos moderate-biba-
mus inter hymnos.

58. In amorem.

Amorem etenim delicatulum
cano, abundantem corollis

floridulis celebrans: hic nem-
pe et deorum imperator est,
hic et mortales domat.

59. Anacreonticum.

Corollam nectens aliquando
reperi inter rosas amorem,
pennisque statim corripiens
immersi in vinum; accepto-
que poculo, illum ebibi. At-

60 ἌΝΑΚΡΕΨΟΝΤΟΣ.

καὶ νῦν ἔσω μελῶν με
πτεροῖσι γαργαλίζει.

λιτανεία, ζ΄.

γενῆμαί σ', ἔλαφῆβόλε,
ξανθὴ παῖ Διός, ἀγρίων
δέσποιν', Ἀρτεμι, Θηρῶν.

ἴκx νῦν ἐπὶ Ληθαίx
δίνησι Θρεοκαρδίων
ἀνδρῶν ἐγκαθόρα πόλιν
χαίρῃσ'· ἔ γὰρ ἀνημέρης
ποιμαίνειx πολιήτας.

πρὸς αὐθάδη παρθένον, ζα΄.

πῶλε Θρηκίη, τί δή με,
λόζον ὄμμασι βλέπῃσα,
νηλεῶx φεύγεις, δοκέεις δέ
μ' ἔδῃν εἰδέναί σοφόν γε;
ἴδι τοι, καλῶx μὲν ἂν τοι

que ita nunc inter viscera
mea pennis suis me titillat.

60. Supplicatio.

Supplico te, cervorum-jacu-
latrix, flava puella Jovis, a-
gressium hera, Diana, fera-
rum: veni jam ad Lethaci
amnis vortices; cordibus af-
flictorum virorum intuere
urbem propitia; non enim in-

humanos ut patrona curas ci-
ves.

61. Ad insolentem virginem,
allegoria.

Equa Thressa, quid jam me,
transversum oculis tuens, cru-
deliter fugis; existimasque
me nihil scire, quod ad ar-
tem attinet? Scias hoc tu,
quod belle quidem tibi frac-

num

τὸν χαλινὸν ἐμβάλοισι,
 ἡνίας δ' ἔχων σρέφοισι
 ἀμφὶ τέρματα δρόμοιο.

νῦν δὲ λειμῶνάς τε βόσκειαι,
 κῆφά τε σκιρτῶσα παίζεις·
 δεξιὸν γὰρ ἵπποπείρην
 οὐκ ἔχεις ἐπεμβατεύειν.

ἐπιθαλάμιος ὕμνος, ξβ'.

Θεάων ἀνασσα, Κύπρι,
 ἡμερε, κράτος χθονίων,
 γάμε, βιότοιο φύλαξ,
 ὑμέας λόγοις λιγαίνω,
 ὑμέας σίχοις κυδαίνω,
 ἡμερον, Γάμον, Παφίην.

δέρκεο τῆν νεήνιν, δέρκεο, κῆρε·
 ἔγρεο, μή σε φύγη πέρδικος ἄγρα.

Στρατόκλεις, φίλος Κυθήρης,

num injecerim; lora dein retinens versaverim circa metas curriculi. Nunc vero tu per prataque pasceris, leviterque exultans ludis; peritum etenim equisonem non habes, qui te incendat.

62. Epithalamium.

Dearum regina, Venus, a-

mor, imperator mortalium, Hymen, vitae custos, vos carminibus celebros, vos versibus honesto, Amorem viz. Hymenaeum, Venerem. Aspice puellam, aspice, ó puer: surge, ne te fugiat perdicis captura. O Stratocles, amice Veneris, ó Strato-

cles, amice Veneris, ó Strato-

62 ἼΑΝΑΚΡΕΨΝΤΟΣ.

Στρατόκλεις, ἄνερ Μυρίλλης,

ἴδε τὴν φίλην γυναῖκα·

κομάει, τέθειλε, λάμπει.

ρόδον ἀνθέων ἀνάσσει·

ρόδον ἐν κόραις Μύριλλα.

ἡέλιος τὰ σέθειν δέμνια φαίνοι·

κυπάριτιος δὲ πεφίκοι σεῦ ἐνὶ κήπῳ.

περὶ ἼΑνακρέοντος, ξγ΄.

ἼΑνακρέων ἰδὼν με,

ὁ Τήϊος μελωδός,

ὄναρ λέγων, προσεῖπε.

κἀγὼ δραμῶν πρὸς αὐτὸν

περιπλάκην φιλήσας.

γέρον μὲν ἦν, καλὸς δὲ,

καλὸς τε καὶ φίλευνος·

τὸ χεῖλος ὤζειν οἶνε.

τρέμοντα δ' αὐτὸν ἦδη

toeles, marite Myrillae, in-
tuere amatam hanc conju-
gem, floret, viget, micat.
Rosa floribus imperat : rosa
inter virgines Myrilla. Sol
tuum cubile ostendat ; cy-
pressusque tibi crescat in hor-
to.

Teius ille poeta-melicus, in
somnia, dicens quid, est al-
locutus : et ego accurrens ad
eum complexabar exoscula-
tus. Senex quidem erat, at
pulcher, pulcher erat, et co-
itūs-amans ; labium ejus re-
dolebat vinum : et jam pe-
ne vacillantem illum Cupi-

63. De Anacreonte.
Anacreon conspiciatus me,

Ἔρως ἔχειρα γάγει.

ὁ δ' ἐξελὼν καρῆνα

ἔμοι σέφος δίδωσι

τὸ δ' ὦζ' Ἀνακρέοντος.

ἐγὼ δ' ὁ μωρὸς ἄρας

ἔδησάμην μετώπῳ

καὶ δῆθεν ἄχρι καὶ νῦν

ἔρωτος ἐπέπαυμαι.

ὕμνος εἰς Ἀπόλλωνα, ξδ'.

ἀνὰ βάρβιτον δονήσω

ἄεθλος μὲν ἐ πρόκειται,

μελέτη δ' ἔπεισι παντὶ

σοφίης λαχόντ' ἄωτον.

ἔλεφαντίνῳ δὲ πλήκτρῳ

λιγυρὸν μέλος κροαίνων

Φρυγίῳ ῥυθμῷ βοήσω,

ἄτε τις κύκνος Καῦσρε,

do manu-ducebat. Ille itaque eximens de capite mihi coronam donat, quae spirabat Anacreontem. At ego stultus ille accepta coronam alligabam meae fronti; atque ita etiam nunc usque ab amore non cesso.

64. Hymnus in Apollinem. Iterum ego barbito ciebo:---- (certamen quidem non proponitur, exercitatio tamen praesto-est cuius poeticae sortito florem.) Eburneoque pleetro Argutum carmen strepens, Phrygio modulo vocem-tollam; velut quidam cygnus

64 ἌΝΑΚΡΕΨΟΝΤΟΣ.

πολιοῖς πτεροῖσι μέλπων
ἀνέμῃ συναυλον ἤχῃν.

σὺ δὲ, Μῦσα, συγχόρευε·
ἱερὸν γάρ ἐσι Φοῖβῃ
κιθάρῃ, δάφνῃ, τρίπυρρον τέ.

λαλέω δ' ἔρωτα Φοῖβῃ,
ἀνεμώλιον τὸν οἶστρον·
σαόφρων γάρ ἐσι κέρη·
τὸ μὲν ἐκπέφευγε κέντρον,
φύσεως δ' ἄμειψε μορφῆν,
φυτὸν εὐθαλὲς δ' ἐπήχει.

ὁ δὲ Φοῖβος, ἢ Φοῖβος,
κρατέειν κόρην νομίζων·
χλοερὸν δρέπων δὲ φύλλον
ἐδόκει τελεῖν Κυθήρην.

ἄγε, θυμὲ, πῆ μέμηνας,
μανίην μανείσ ἀρίστην;

Caystri, candidis alis modu-
lans vento simul-sonantem
vocem. Tu vero, Musa, u-
na tripudiat: res etenim
Phoebō sacra est cithara, lau-
rus, et tripus. Eloquor ita-
que amorem Phoebi, super-
vacuum furorem; casta ete-
nim est puella: stimulum

quidem *illam* evasit, naturae-
que mutavit formam, et plan-
ta *falsa* semper-virens resona-
bat. At Phoebus, ibat quidem
Phoebus, potiturum-*sc* pucl-
lam putans, viride vero car-
pens folium putavit se exer-
cere Venerem. Age, anime,
quorsum insanis, insaniam in-
faniens

τὸ βέλος φέρε κρατύνων,
σκοπὸν ὡς βαλὼν ἀπέλθης·
τὸ δὲ τόξον Ἀφροδίτης
ἄφες, ὦ θεὸς ἐνίκα.

τὸν Ἀνακρέοντα μιμῶ,
τὸν αἰοίδιμον μελιζήν·
φιάλην πρόπινε παισὶ,
φιάλην λόγων ἔραννῆν,
ἵνα νέκταρος ποτοῖο
παραμύδιον λαβόντες,
φλογερὸν φυγόντες ἄστρον,
[νοερὸν πίωσιν οἶνον.]

εἰς χρυσόν, ξέ.

ὁ δραπέτης ὁ χρυσὸς
ὅταν φύγη μὲ κραιπνοῖς,
διηνέμοις τε, ταρσοῖς,
αἰεὶ δ', αἰεὶ με φεύγει·

faniens optimam? Jaculum profer vi-adhibitâ, ut, scopo percusso, abeas: arcum autem Veneris omitte, quo Deos vicit. Anacreontem imitare, famosum illum poetam: phialam praebibe pueris, phialam caninum amabilem, ut ita nectaris poculenti sola-

men fumentes, igneum vitantes sydus, [intellectuale bibant vinum.]

65. In aurum fugitivum. Fugitivum aurum quum fugit me pernicibus, ventosque aequantibus, plantis, (semper autem, semper me fugit)

οὐ μιν δίσιμι· τίς γάρ
 μισθὸν θέλει τι θηρᾶν;
 ἐγὼ δ' ἄφαρ λιαθεῖς
 τῷ δραπέταο χρυσοῦ,
 ἐμῶν φρενῶν μὲν αὔραις
 φέρειν ἔδωκα λύπας·
 λύρην δ' ἐλῶν αἰείδω
 ἔρωτικὰς αἰοιδάς.

πάλιν δ' ὅταν μὲ θυμὸς
 ὑπερφρονεῖν διδάξῃ,
 προσεῖφ' ὁ δραπέτης με,
 φέρων μέθην ἄφροντιν,
 ἐλῶν μιν ὡς μεθήμων
 λύρης γένοιμι θηρόν.

ἄπισ', ἄπισε χρυσοῦ,
 ἔς τ' ἂν δόλοισι μέθελγῃς;
 πλέον τὰ νεῦρα χρυσοῦ,

git) non illud utique perse-
 quor: Quis enim inimicum
 vult aliquid venari? At ego
 statim summotus a fugitivo
 illo auro, meae mentis sane
 ventis portare trado curas,
 lyramque sumens cano ama-
 torias cantiones. E contra-
 rio, quando ita me animus

contemnere *opes* docuerit,
 compellabat fugitivum illud
 me, adducens temulentiam
 curis-vacuam; ut accepto il-
 lo, remissus erga lyram fiam
 diu. O infidum aurum, quo-
 usque me dolis permulceas?
 Plus fidiculae valent auro,

πόθῃς πλέον τ' αἰεῖδεν.

σὺ γὰρ δόλω φθόνῳ τὲ
ἔρωτ' ἔθῃς ἄφαντον,

λύρην τὲ χρυσόπασον·

φιλημάτων δὲ κεδνῶν,

πόθῳ, κύπελλα κίρνης·

ὅταν θέλης δὲ, φεύγεις·

ξένοισι δ' ἄγχι Μυσῶν

δολίοις, ἄπισ', ἀρέσκεις·

ἐμοὶ δὲ τῷ λυρῶδῳ

Μέσας ποιῆς ἀποίχης.

λύρης δ' ἐμῆς αἰοῖδῃν

οὐκ ἂν λίποιμι τυτθόν.

[σὺ, χρυσέ, γῆν ἄπελθε]

ἀχανδέας δ' ὀρίνοις,

αἴγλην τὲ λαμπυρίζοις.

et plus, amores canere. Tu etenim dolo, invidiaque amorem reddidisti evanidum, lyramque auro conspersam: osculorumque sanctorum, amorum nempe, pocula polluis et conturbas: et quando vis, fugis; hospitibusque juxta Mysos dolosis, o infi-

dum, places: at mihi lyrico illi poetae Mufas facis extorres. Lyrae tamen meae cantionem neutiquam relinquam tantillum. [Tu, aurum igitur hinc facessas,] eosque, qui nihil omnino habent, excites donis tuis, et splendorem tuum fulgurantem ostendas.

68 ἼΑΝΑΚΡΕΨΝΤΟ΢.

εἰς τὸ ἔαρ, ξδ'.

τί κάλλιόν ἐς βαδίξειν,
 ὅπρ λειμῶνες κομῶσιν,
 ὅπρ λεπτήν ἠδυτάτην
 ἀναπνεῖ ζέφυρος αὔρην;
 κλῆμα τὸ Βάκχειον ἰδεῖν,
 χ' ὑπὸ τὰ πέταλα δῦναι,
 ἀπαλὴν παῖδα κατέχειν,
 Κύπριν ὅλην πνέουσαν;
 [οὐ τὸδε τοῖ καλόν ἐσιν;]

ξε'.

ὦ παῖ, παρθέμιον βλέπων,
 δίξημαί σε, σὺ δ' οὐκ αἶεις,
 οὐκ εἰδῶς, ὅτι τῆς ἐμῆς
 ψυχῆς ἠνιοχεύεις.

ξη'.

ἐγὼ δ' ἔτ' ἂν Ἀμαλθεῖς
 βυλοῖμην κέρασ, ἔτ' ἔτεα

66. In ver.

Quid pulchrius est, quam
 ambulare, ubi prata luxuri-
 ant, ubi tenuem suavissimam
 respirat zephyrus auram?
 Quam palmitem Bacchicum
 tueri, et sub foliis latere,
 mollem puellam habere, Ve-
 nerem totam spirantem? Non-

ne hoc pulchrum est?

67.

O puer, virgineum quid tu-
 ens, quaero te; tu vero mi-
 nime audis, nescius, quod
 meae animae geras imperium.

68.

Ego vero neque Amaltheae
 velim cornu, neque annis quin-

πεντήκοντά τε χ' ἡκατὸν,

[Ἀργανθώνιος ὡς ἀναξ,]

Ταρτησῆ βασιλεῦσαι.

ξθ.

ἀπό μοι θανεῖν γένοιτο,

οὐ γὰρ ἂν ἄλλη

λύσις ἐκ πόνων γένοιτο,

οὐδαμὰ, τῶνδε.

δ.

μεῖς μὲν δὴ Ποσιδηίων

ἔσηκεν· νεφέλαι δ' ὕδει

βαρύνοντο, καὶ ἄγριοι

χειμῶνες παταγῆσι.

οα.

μήδ', ὡς ἐκῦμα πόντιον,

λάλαζε, τῇ πολυκρότῳ

σὺν Γαστροδώρῃ, κακχύδην

πίνεσσα τὴν ἐπίσιον.

quinquagintaque et centum,
[Arganthonius ut rex ille]
Tartesso regnare.

69.

Mori mihi contingat; non
enim alia liberatio ex aerum-
nis fuerit, ullo pacto, istis.

70.

Mensis sane Neptunius in-

stat; nubesque aqua gravan-
tur, horridaeque hyemes cre-
pitant.

71.

Nec, ut fluctus marinus, fre-
mas, clamosa illa cum Gas-
trodora, assatim bibens po-
culum-Vestae-sacrum.

72.

70 ἼΑΝΑΚΡΕΨΝΤΟΣ.

^{οβ΄.}
 φίλη γὰρ εἶ ζένοις ἕασον δέ.
 με διψῶντα πίνειν.

^{ογ΄.}
 ἐγὼ δ' ἔχων σκύπφον, Ἐρξίῳσι
 τῷ λευκολόφῳ μεσὸν ἐξέπινον.

^{οδ΄.}
 καλλίκομοι κῆραι Διὸς
 ὠρχήσαντ' ἐλαφρῶς.

^{οε΄.}
 σεφάνης δ' ἀνὴρ τρεῖς ἕκαστος εἶχε,
 ῥοδίνας τὲς μὲν τὸν δὲ Ναυκρατίτην.

^{ος΄.}
 Μεγιστῆς δ' φιλόφρων,
 δέκα δὴ μῆνες, ἐπειδὴ
 σεφανῆται τῇ τε λύγῳ,
 καὶ τρύγα πίνει μελιηδέα.

72.
 Liberalis enim es hospitibus ;
 finas tamen me sitientem bi-
 bere.

73.
 Egoque tenens poculum Her-
 xioni candide-cristato ple-
 num ebibi.

74.
 Pulchricomae filiae Jovis sal-
 tabant leviter.

75.
 Coronas vero vir quisque tres
 habuit, roseas quidem duas,
 alteram Naucratidem.

76.
 Megistesque, candidus ille,
 decem jam menses, ex quo
 coronatur, Amerina quoque
 salicæ, et faccem bibit dul-
 cem.

οζ.

-----καὶ μ' ἐπίβωτον
κατὰ γείτονας ποιήσεις.

οή.

-----θάλαμον, ἐν ᾧ
κεῖνος μὲν οὐκ ἔγημεν, ἀλλ' ἐγήματο.

οθ.

τί * μὴν πέτεαι, συρίγλων * γρ. μή.
κοιλότερα σήθεα
χρυσάμενος μύρω;

π.

ἤρυσσα μὲν ἰτρίε
λεπτῷ μικρὸν ἀποκλάς,
οἶνε δ' ἐξέπιον κάδον.
νῦν δ' ἀβρῶς ἐρέεσαν
ψάλλω πηκτίδα τῇ φίλῃ
κωμάζων παιδί γ' ἀβρῆ.

77.

-----et me famosum apud
vicinos facies.

78.

-----thalamum, in quo il-
le minime nuptias-fecit, sed
passus-est.

79.

Quid utique subsultas, tubu-
lis magis-cava pectora inun-

gens unguento?

80.

Pransus sum ex placenta Itrio
tenui portiunculatu distrin-
gens; viniq[ue] ebibi poculum.
nunc autem molliter amabi-
lem tango citharam, cha-
rissimae proluens puellae i-
ssi mollicellae.

πά.

ἐπὶ δ' ὄφρῦσιν σελίνων
 σεφανίσκῃς θέμενοι νῦν
 θάλειαν ἑορτὴν
 ἀγάγωμεν Διονύσῳ

πβ.

πλεκτάς δ' ὑποθυμιάδας
 περὶ σήθεσι λωτίνας ἔθεντο.

πγ.

ῶνοχόει δ' ἀμφίπολος μελιχρὸν οἶνον,
 τρισκύαθον τὴν κελέβην ἔχουσα χερσίν.

πδ.

ψάλλῳ δ' εἴκοσι, πάσαις
 χορδαῖσιν Μαγάδην ἔχων.
 ὦ Λεύκασπι, σὺ δ' ἠβᾶς.

πέ.

ἀγανῶς οἶά τε νεβρὸν
 νεοθηλέα, γαλαθηνόν,

81.

Supercilliis apii coronas impo-
 nentes, nunc lactum festum,
 ducamus Baccho.

82.

Plicatiles hypothymadas cir-
 ca pectora lotinas posuerunt.

83.

Vinum ministrabat ancilla,
 mellitum utique vinum, tres-

cyathos continentem celeben
 habens manibus.

84.

Canto viginti totis chordis,
 Magadin habens, ὁ Leucasi-
 pi; tu autem juvenum-mo-
 re-insolefcis.

85.

Leniter, ut hinnulum tenel-
 lum, lactantem, qui in syl-
 va

va

ὄς ἐν ὕλῃ κεροέσσης
ἀπολειφθεὶς ὑπὸ ματρὸς
ἐπτοήθη-----

πς'.

δακρυόεσάν τ' ἐφίλησεν αἰχμήν.

πζ'.

ἀναπέτομαι δῆπρὸς Ὀλυμπον,
πτερύγεσι κέφαις,
διὰ τὸν ἔρωτα [Κλεοβύλλῃ]
οὐ κὰρ ἐμοὶ φέλει συνηβᾶν.

πί.

ἐκ ποταμῷ πανέρχομαι,
πάντα φέρουσα λαμπρά.

πθ'.

μεγάλῳ δ' εὐτέ μ' ἔρωσ
ἔκοψεν, ὥςτε χαλκεὺς,
πελέκει, χειμερὶν δ'
ἔλυσεν ἐν χαράδρῃ.

va cornuta derelictus a matre pavitat: —

86.

lachrymosamque amavit hastam.

87.

Elevor usque ad coelum alis levibus ob amorem [Cleobulli] nec enim mecum vult pu-

eriliter-ludere.

88.

E fluvio iterum ascendo, omnia ferens splendida.

89.

Magnâ quando me amor faucia vit, veluti faber ferrarius, securi; hyemalique immerfit in voragine.

G

90.

ἀλλὰ πρόπινε ραδινὲς,^{ζ'}
ὦ φίλε, μηρῆς.

Ξανθῆ δ' Εὐρυπύλη μέλει.^{ζα'}

ὁ περιφόρητος Ἀρτέμων.

πρὶν μὲν ἔχων βερβέρια,

καλύμματ' ἔσφηκωμένα,

καὶ ξυλίνης ἀσραγάλης

ἐν ποσὶ, καὶ ψιλὸν

περὶ πλευρῆσι βοῶς

νεόπλυτον εἶλημα

κακῆς ἀσπίδος·

ἀρτοπώλησι κῆδελοπόροισιν ὀμιλέων

ὁ παμπόνηρος Ἀρτέμων

κίβδηλον εὕρισκεν βίον,

πολλὰ μὲν ἐν δερὶ τιθεῖς

90.

Verum fac mihi copiam tenerorum, ὁ chare, femorum.

91.

At flavae Eurypylae cordi est circumforaneus Artemon. Is quidem olim habens berbina, vestes colligatas, et lignas carbatinas in pedi-

bus, et exile circa latera bovis nuper-ablutum corium, velamen cariosi clypei: cum pistoriibus et voluntariis prostibulis versatus, laboriosus ille Artemon, miseram reperit vitam; saepe quidem in collistrigio ponens collum,

fac-

αὐχένα, πολλὰ δ' ἐνὶ τροχῶ,
 πολλὰ δ' ἐν νώτῳ σκυτίνα
 μάστιγι θωμιχθεῖς, κόμην
 πώγωνά τ' ἐκτετιλμένος·

νῦν δ' ἐπιβαίνει σατινέων,
 χρύσεια φορέων κατ' ἔρματα
 παῖς Κύκης,
 καὶ σκιαδίσκην ἑλεφαντίνην
 φορεῖ γυναῖξιν αὐτῶς.

4β.

φύγωμεν ἐκ προσώπῳ,
 μή σ' ἐμπεσῶν ὁ πρέσβυς,
 οὐλῆ κατ' εὐθὺ τύφας
 βατηρία καλύφῃ.

4γ.

ὦ "ναξ, πανδαμάτωρ ἔρως,
 ὡῖ νύμφαι κυανώπιδες,

saepeque in rota, saepe ter-
 go coriaceo loro caesus, co-
 mam, barbamque avulsus.
 Nunc vero ascendit curtus,
 aureas gestans in aures, filius
 Cycae; umbellamque ebur-
 neam gestat, muliercularum
 instar.

92.
 Fugiamus ab illius aspectu;
 ne te irrucens senex gravi re-
 cta pulsans, bacillo operi-
 at.

93.
 O rex, cuncta-domans a-
 mor, quocum nymphae cac-
 tucis-palpebris, purpurea-
 que

76 ἼΑΝΑΚΡΕΨΝΤΟΣ:

πορφυρέη τ' ἸΑφροδίτη,
 χρυσῶ δὴ εἰκασμένη,
 συμπάϊζουσιν· ἐπιστρέφεται
 εἰ ὑψηλῶν κορυφᾶς ὄρέων·
 γυνῆμαί σε· σὺ δ' εὐμενῆς
 ἔλθ' ἡμῖν· κεχαρισμένης δ'
 εὐχολῆς ἐπάκυσσον.

Κλευβῆλω δ' ἀγαθὸς γένε
 σύμβουλος· τὸν ἐμὸν δ' ἔρον
 οἶδ', εὖ νῦν σε δεχέσθαι.

^{4δ.}
 δοκέει κλύειν γὰρ ἠδε,
 λαλέειν τίς εἰ θελήσοι.

^{4ε.}
 ἐρῶ τε δῆτα, κῆκ' ἐρῶ·
 καὶ μαίνομαι, κῆκ' μαίνομαι.

^{4ς.}
 ἔραμαί γέ τοι συνηθῶν·

que Venus, auro utique af-
 timulata, colludunt; obnixè
 autem colis sublimium cacu-
 mina montium: obtésfor te:
 tu vero propitius venias no-
 bis; acceptaque vota inau-
 dias. Cleobulo item bonus
 esto consultor: meum etenim
 amorem, scio, bene te nunc

approbare.

94.

Videturque audire hæc ima-
 go, loqui modo quis velit.

95.

Amoque nempe, et non amo;
 et infanio, et non infanio.

96.

Volo tibi juveniliter-collu-
 dere:

χαρίεν γὰρ ἔχεις ἤθος.

45.

ἐμὲ γὰρ λόγων ἔκητι
οἱ παῖδες ἂν φιλοῖεν·
χαρίεντα γὰρ δίδωμι,
χαρίεντα δ' οἶδα λέξαι.

46.

καλὸν ἔστι τοῖς ἐρώσι
τὰ δίκαια [συμπαραχεῖν.]

47.

ὥς μὴ πρὸς τὸν ἔρωτα
[ἄκραντα] πυκταλεύω.

48.

μισέω δ' ἔγωγε πάντα
οἱ χθονίης ἔχουσι ῥυθμῶς,
καὶ χαλεπῶς μεμαθήκασ',
ὥς [ἀφέλεια] μεγίστη

dere: amabili enim praeditus-
es indole. iusta sunt invicem-retribuere.

97.

Me etenim sermonum gratia
Juvenes utique amaverint:
elegantia etenim et venusta
proféro; elegantia etiam no-
vi dicere.

98.

Pulchrum est amantibus quae

99.

Ut ne adversus amorem te-
mere contendam obstinatus.

100.

Odi vero ego omnes, qui for-
dida sunt indole, et vix ag-
noscunt; quod simplicitas sit

maxima

78 ἈΝΑΚΡΕΨΕΩΣ.

τῶν ἀβακίζομένων.

φέ^{ρα.}ρ' αἶρέ με πορφυρέῃ
 ἐνιβάλλων, χρυσοκόμης
 ἔρως, ἐν νεφέλῃ,
 ποικίλῃσι λαμβάνων πτερύγεσσιν·
 [σὰ γὰρ φίλτρ' ἐμὸν ἦτορ]
 συμπαίξειν προκαλεῖται·
 ἠδ', ἔστιν γὰρ ἀπ' εὐκτίτου.
 Λέσβος, τὴν μὲν ἐμὴν κόμην,
 λευκὴ γὰρ, καταμέμφεται·
 πρὸς δ' ἄλλον τινὰ χάσκει.

τῶν δ' ἀπὸ μὲν πόλεως
 σέφανος ὄλωλεν.

----- ἀσήμεων

ὑπὲρ ἐρμάδων φορεῦμαι.

maxima rerum placidarum.

101.

Age, tolle me purpurea involvens, auricome amor, in nube, diversicoloribus fuscipiens alis. Tuae etenim illecebrae meum pectus ad lascivendum provocant: ast illa

(est enim ab amoena Lesbo)

meam quidem comam, (cana enim illa) vituperat: erga autem alium aliquem oscitat.

102.

Nunc quidem ab urbe corona cecidit.

103.

—— latentibus super scopulis feror.

104.

^{ρδ.}
 τράπεζαί τε κατηρεφέες
 παντοίων ἀγαθῶν.

^{ρε.}
 Σικελικὸν κότλαβον
 ἀγκύλη δαΐζων.

^{ρς.}
 Σικελὸς κομψὸς ἀνὴρ
 πρὸς τὴν μητέρα ἔφη.

^{ρδ.}
 ἀπέχειρας δὲ ἀπαλῆς
 κόμης ἀμωμον ἄνδρος.

^{ρη.}
 Θρηϊκίην σίοντα χαίτην.

^{ρθ.}
 οὐκ ἔτι Θρηϊκίης ἐπιστρέφομαι.

^{ρι.}
 κνίζη τις ἤδη καὶ πέπειρα γίνομαι

104.
 Mensaeque onustae omnimo-
 dis bonis-ferculis.

105.
 Siculum cottabum inflexo-
 cubitu emittens.

106.
 Sículus argutus vir ad ma-
 trem dixit.

107.
 Detondisti mollicellae comae
 inculpatum flosculum.

108.
 Thressam concutiens comam.

109.
 Non amplius Thressam re-
 splcio, neque curo.

110.
 Urtica quaedam jam et matu-
 ra

80 ἼΑΝΑΚΡΕΨΝΤΟΣ.

σὴν διὰ μαργοσύνην.

ριά.

μελαμφύλλω δάφνη,
χλωρᾷ τ' ἑλαία τανταλίζει.

ριβ'.

μυθῆται δ' ἐνὶ νήσῳ
μεγίστη διέπρασιν
ἱερὸν ἄστυ [Σάμοιο.]

ριγ'.

τὴν Σάμον, ἄστυ νυμφέων.

ριδ'.

ἔξαιρε, παῖ, θώρακα, κάμοι τὸν Χοᾷ.

ριε'.

τὰ Ταντάλη τάλαντα τανταλίζεται.

ρις'.

ξένοισιν ἐς ἐμειλίχοις εἰκότες.

ra fio propter tuam infaniam.

111.

Nigris-foliis-pullulante lauro
viridique oliva decutit.

112.

Seditiosique in insula maxima
administrant sacram civita-
tem Sami.

113.

Samum, nympharum urbem.

114.

Attolle, puer, merum, et mi-
hi Choam infunde.

115.

Tantali talanta ponderantur,

116.

Hospitibus estis candidis si-
miles.

σὺν γέλῳτι, σὺν δ' ἔρωτι γῆρας ὄλβον ἄζον
ἀντέχων.-----

παρὰ δ' ἦυτε πυθόμην σέ,
κατέδυν ἔρωτα φεύγων.

κλυθί μευ γέροντος, εὐέθειρα, χρυσόπε-
πλεκέρη.

ὄρσολόπος γὰρ Ἄρης φιλέει μεν αἰχμήν.

οὐδέτι τοι πρὸς θυμόν, ὅμως γέ μὲν ὡς
ἀδοιάσως.

ἠδυμελές, χαρίεσσα χελιδοῖ.

ἄρθεις δ' ἦυτ' ἀπὸ Λευκάδος πέτρης

117.
Cum risu, cumque amore fe-
nium fortunandum obtendens.

118.
Quando autem audieram te,
submissi me amorem vitans.

119.
Audi me senem, ὁ capillis de-
cora, aurcis-vestibus puella.

120.
Praedator enim Mavors a-

mat quidem bellum.

121.
Nec omnino ad animum, ve-
runtamen indubitanter.

122.
Suavissona amabilis hirundo.

123.
Quando sublevatus a Lucade

petrâ

ἔς πολιὸν κῦμα κολυμβῶ, μεθύων ἔρωτι;

^{ρκδ.}
τῇ χρυσοπέπλω, Μῦσα,
χρῦσεον ὕμνον ἄειδε κέρη.

^{ρκε.}
-----ἀλλ' ἰαίνει

τᾶμ' Ἔρως ὁ γαρβαλίζων
σπλάγχνα, δᾶδ' ἔχων γαλήνην.

^{ρκς.}
Διονύσε σαυλαὶ Βασσαρίδες.

^{ρκζ.}
ἐν βότρυσιν Κυθήρη.

^{ρκη.}
οὐδ' ἀργυρέη κότ' ἔλαμψε Πειθῶ.

^{ρκθ.}
πολλὰ δὲ ἔριθρομον Δεύνησον.

^{ρλ.}
οὔτε γὰρ ἡμετέρειον, ἔτε καλόν.

petrâ in canum fluctum urinor,
ebrius amore.

124.

Auro-vestitae; ὁ Μῦσα, aureum
hymnum canas puellae.

125.

-----at fovet mea Cupido
ille titillans viscera,
lampadem habens serenam.

126.

Bacchi molles Bassarides.

127.

In racemis Venus.

128.

Nondum argento-corrupta effulsit
Suada.

129.

Multa fremebundum Bacchum.

130.

Nec enim id nostrum est, neque
honestum.

βέλεαι ἠπεροπὸς ἡμῖν εἶναι ;

τίλλει τὲς κυάμυς ἀσσιδιώτης.

ὁ δ' ὑψηλὰ νεωμένος.

σινάμωροι πολεμίζουσι θυρωροί.

ἦλιε καλλιλαμπέτη

ὄρα̃ν αἰεὶ μὴν, πολλοῖς γὰρ μέλεις.

διὰ δεῦτε Καρικοεργέος ὀχάνοιο
χεῖρα τιθέμενα.

ἐκδῦσα [τὸν ποδήρη]
χιτῶνα Δωριάζει.

131.

Vifne impostor nobis esse?

132.

Vellit fabas miles.

133.

Hic alta sapiens.

134.

Eunuchi pugnant janitores.

135.

Sol pulchrilucide.

136.

Semper te aspicere ; multis enim curae-es.

137.

Eia agite per ansam clypei a Caribus laboratam manum ponentes.

138.

Exuens ad talos demissam tunicam nudatur Doricarum more.

139.

^{ρλθ.}
 ἀλιπόρφυρον ῥέγος.

^{ρμ.}
 τέω Ἀθαμαντίδα.

^{ρμά.}
 πλίζαντες μηροῖσι παρὰ μηρῶς.

^{ρμβ.}
 χεῖρά τ' ἐν ἠγάνῳ βαλεῖν.

^{ρμγ.}
 ἰχυροί ποτ' ἦσαν οἱ Μιλήσιοι.

^{ρμδ.}
 καδδὲ λοπὸς ἐχίῳθη.

^{ρμέ.}
 αἰθιόπαιδα τὸν Διόνυσον.

^{ρμς.}
 ἀγχῶ δαὶ τεῦ Θησέος ἐσὶ λύρη

^{ρμζ.}
 φέρ' ὕδωρ, φέρ' οἶνον, ὦ παῖ.

139.
 Purpureum stragulum.

140.
 Teum Athamantida.

141.
 Applicantes femoribus ad femora.

142.
 Manum in sartaginein injicere.

143.
 Fortes olim erant Milesii.

144.
 Et tunica erat diffusa.

145.
 Nigricantem Bacchum.

146.
 Prope utique illius Thesei est lyra.

147.
 Feraquam, fer vinum, o puer.

πανδοσίαν, λεωφόρον, πολυῦμνον,
 ρμῆ.
 μανιόκηπον ἑταίρην.

χέε μοι νέκταρ ἄνυδρον.
 ρμβ'.
 μελικόν.-----

ὄχλος ἄκρον κακὸν ὄζει.
 ρν'.

Μισσογενῆς, Μισσοπάτωρ Ὀμηρος.
 ρνά.

ῥαδινὸς πώλις.
 ρνβ'.

τακερὸς οἷ' ἔρως.
 ρνγ'.

στυλὰ βαίνειν.
 ρνδ'.

τίς ἔρασμῆ σ', ὦ Δέραψ,
 ρνέ.

148.
 Omnes-excipientem, popu-
 lum-ferentem, famosam, fu-
 renti-naturâ meretricem.

149.
 Funde mihi nectar merum,
 numerosum.-----

150.
 Mobile maxime olet male.

151.
 Musa-genitus, Musarum-pa-
 ter Homerus.

152.
 Teneros pullos.

153.
 Languens amor.

154.
 Delicature ingredi.

155.
 Quænam amabilis te, ô ser-
 vule,
 H

μανίη Δυμὸν εἰσέβη,
 τερένων ἡμιόπων
 ὑπ' αὐλῶν ὀρχεῖσθαι;

ρπς.

εἶδε λύρη καλὴ γενοίμην ἔλεφαντίνη,
 καί με καλοὶ παῖδες φέροιεν Διονύσιον
 εἰς χορόν.

εἶδ' ἄπυρον καλὸν γενοίμην μέγα χρυ-
 σίον,

καί με καλὴ γυνὴ φοροῖη καθαρόν δε-
 μένη νόον.

ρπς.

τὸν λυροποιὸν ἠρόμην τὴν Στράτιν εἰ-
 κομίαςει.

ρπς.

χρὴ γὰρ Θαργηλίοις ἐμμελῶς δισκεῖν.

ρπθ.

οἰνοπότης δὲ πεποίημα.

vulc, infania mentem inva-
 sit, minores ad hemiopus ti-
 bias saltare ?

156.

Utinam lyra pulchra sim e-
 burnea; et me pulchri pueri
 gestent ad Bacchi chorum.
 Utinam ignis-expers pul-
 chrum sim ingens vas-aure-
 um; et me pulchra foemina

portet purum adhibens ani-
 mum.

157.

Cithararum-fabrum illum ro-
 gabam an Strattin duceret.

158.

Oportet enim in Thargeliis
 studiose disco ludere.

159.

Vinique potator sum factus.

Λυδοπαθής.----- ρξ'.
 τί μακρὰ δὴ φρονεῖς, τάλαν; ρξά.
 τρισκεκορημένον. ρξβ'.
 ὕμνον. ρξγ'.
 αὐτάγητοι. ρξδ'.
 ἔξυνῆκε. ρξε'.
 γονύκροτοι. ρξς'.
 ἄμιθα. ρξς'.
 παμφαλῶν. ρξη'.

160.	Lydorum-more mollis.	Insolentes.	164.
161.	Quid longas spes foves, Mi- ser?	Intellexit.	165.
162.	Ter-scopis purgatum.	Imbelles.	166.
163.	Canticum-illaetabile.	Edulium.	167.
		Circumspectans.	168.

88 ἼΑΝΑΚΡΕΨΝΤΟ΢.

καταπλύσης. ρξβʹ.

διτόκον. ρδʹ.

θεσμόν. ροαʹ.

φορτίον ἔρωτος. ροβʹ.

ἔρωσ μὲν εἰσιδῶν μευ ρογʹ.

ὑποπόλιον γένειον,

χρυσοφαενῶν πτερύγων

ρίπῃ, αἰετοῖς ὅμοιος,

παρπέταται.-----

σὺν τῇδε τῇ ἔραπῃ. ροδʹ.

κόκκυξ. ροεʹ.

Despector. 169.

Bis-puerperam. 170.

Thesaurum. 171.

Onus amoris. 172.

173.

Amor quidem conspicatus me-
um subcanum mentum, auro-
nitentium alarum strepitu,
aquilis similis, praetervola-
t.-----

174.

Cum hac fulguratione.

175.

Cuculus.

ροσ'.

εὔτέ μοι λευκαὶ μελαίνας
ἀναμεμίζονται τρίχες.

ροζ'.

κάλυκας.

ροή.

μύρτοις σεφανόμενος, ἢ Κοριανοῖς.

ροθ'.

μυροποιός.

ρπ'.

χελιδὸν δ' ἄγλος ἔχον
πυθμένας ἀγριοσελίνων.

ρπα'.

- σεφανὸν ῥοδιαῖον.

ρπβ'.

οἶνοπότις γυνή.

176.

Quando mihi canae nigris in-
termiscebuntur comae.

177.

Baccas.

178.

Myrtis redimitus, vel Cori-
anis.

179.

Unguenti-confector.

180.

Vas anfatum habens fundum
ex apio sylvestri.

181.

Coronam rosaceam.

182.

Ebriosa mulier.

90 ἌΝΑΚΡΕΨΟΝΤΟΣ.

οἴνηρός Δεράπων.

ργυ΄

ἦδε.

ρπδ΄

* * * *

ρπέ.

183.
Vinarius famulus.

• • • • 185.

184.
Lactatus est.

Anacre-

Ἄνακρέοντος Ἐπιγράμματα.

εἰς Τιμόκριτον.

Καρτερὸς ἐν πολέμοις Τιμόκριτος· ἔ
τόδε σῆμα·

Ἄρης ἐκ ἀγαθῶν φείδεται, ἀλλὰ κακῶν.

εἰς Ἀγάθωνα.

ἀεθλήρων προθανόντα τὸν αἰνοβίην Ἀγά-
θωνα

πᾶσ' ἐπὶ πυρκαϊῆς ἢδ' ἔβοήσε πόλις·
οὔτινα γὰρ τοιόνδε νέων ὀφιλάματος Ἄρης
ἠνάρισε συγερῆς ἐν σροφάλιγλι μάχης.

εἰς Κλενορίδην.

καὶ σέ, Κλενορίδη, πόθος ὤλεσε πα-
τρίδος αἴης,
δαρσήσαντα Νότῃ λαίλαπι χειμερῆ.

1. In *Timocritum*.

Conditur hoc tumulto praestans *Timocritus* armis:
Haud parcat Mavors fortibus, ac timidis.

2. In *Agathonem*.

Pro patriâ egregium bellis *Agathona* peremptum
Abdera exclamans planxit in igne rogi:

Namque parem nullum juvenum Mars sanguine gaudens
In duræ occidit turbine militiae.

3. In *Cleanoris-filium*.

Teque, *Cleanoride*, patriæ pia cura peremit,
Dum spernis rapidi dura flagella Noti:

Teque

ὄρη γάρ σ' ἐπέδησεν ἀνέγλυος ὕδρα δὲ τὴν σὴν
κύμαλ' ἐφ' ἡμερτὴν ἔκλυσεν ἡλικίην.

εἰς τρεῖς Βάκχας.

ἢ τὸν Δύρσον ἔχασ', Ἐλικωνιάς· ἢ δὲ
παρ' αὐτῆ,

Ξανθίππη· Γλαύκη δ', ἢ χερδὸν ἐρ-
χομένη.

ἔξ ὄρεος χωρεῦσι, Διωνύσῳ δὲ φέρουσι
κισσὸν καὶ σαφυλὴν, πίονα καὶ χίμαρον.

εἰς τὴν Μύρωνος βῦν.

Βυκόλε, τὴν ἀγέλην πόρρω νέμε· μὴ τὸ
Μύρωνος

βοῖδιον, ὡς ἔμπνευ, βυσι συνέξελάσης.
εἰς τὸ αὐτό.

βοῖδιον, ἔχόανσις τετυπωμένον, ἀλλ'
ὑπὸ γήρωσ

Teque hora implicuit, nullo sponfore cavenda ;
Fluctibus at florens merfa juventa tua est.

4 In tres Bacchas depictas.

Quae Thyrsum gerit, est Heliconias ; at latus olli
Xanthippe ; Glauca est, proxima quae sequitur.

Monte pedem referunt, Baccho et sua munera portant ;
Pinguem hoedum, atque uvam, crispicomamque hederam.

5. In Myronis Buculam. Ansonii Versio.

Pasce, bubulce, greges procul hinc ; ne forte Myronis
Aes, veluti spirans, cum bobus exagites.

6. In idem.

Bucula non fusa est, sed in aes induruit annis ;

Quem

χαλκῶθεν σφετέρῃ ψεύσατο χεῖρὶ
Μύρων.

εἰς συμπότας.

οὐ φίλος, ὅς κρητῆρι παρὰ πλέω οἴνοπο-
τάζων,

νείκεα κῆ πόλεμον δακρυόεντα λέγει·
ἀλλ' ὅσις Μισσέων τε, κῆ ἀγλαὰ δῶρ'
Ἄφροδίτης

συμμίσγων, ἐρατῆς μνήσκεται εὐφρο-
σύνης.

Ἄναθημα τῷ Διὶ, παρὰ Φειδόλα, Ἄνακρέοντος.
οὗτος Φειδόλα ἵππος, ἀπ' εὐρυχόροιο
Κορίνθου,

ἀγκεῖλαι Κρονίδῃ μνήμα ποδῶν ἀρετῆς.
τῷ Ἀπόλλωνι, παρὰ Ναυκράτης, τῷ αὐτῷ.

πρόφρων, ἀργυρότοξε, δίδε χάριν Αἰχύ-
λας υἱῷ,

Quem sibi, sed falso, vindicat ille Myron.

7. In Compotores.

Non placet ille mihi, plena inter pocula quisquis
Dissidia et Martis bella cruenta refert ;
Sed qui Musarum Venerisque illustria dona
Commiscet, lepidis sequè dat usque jocis.

8. Jovi facta dedicatio, nomine Phidolae, Anacreontis.

Haec equa Phidolae, peperit quem lata Corinthus,
Sancta Jovi, rapidum stat monumenta pedum.

9. Apollini, Naucratis nomine, ejusdem.

Sis bonus Aeschylidae, argenteo rex splendidus arcu,

Ναυκράτει, εὐχολὰς τάσδ' ὑποδεξά-
μενος.

τῷ αὐτῷ.

Πρηξαγόρης τάδε δῶρα θεοῖς ἀνέθηκε,
Λυκαίης

υἱός· ἐποίησεν δ' ἔργον Ἀναξαγόρης.

τῷ αὐτῷ.

ῥυσαμένη Πύθωνα δυσηχέος ἐκ πολέμοιο
ἀσπίς, Ἀθηναίης ἐν τεμένει κρέματα.

ἀνάθημα παρὰ Λεωκράτους.

Στοιβεσ παῖ, τόδ' ἄγαλμα, Λεώκρατες,
εὐτ' ἀνέθηκας

Ἐρμῆ, καλλικόμης οὐκ ἔλαθες Χάριτας,
οὐδ' Ἀκαδημῆν πολυγηθεῖα· τῆς ἐν ἀ-
γοσῶ.

σὴν εὐεργεσίην τῷ προσίοντι λέγω.

Naucrati, et illius haec pia vota cape.

10. *Ejusdem.*

Praxagoras haec dona deo dedit, ipse Lycaeo.

Ortus, opus vero fecit Anaxagoras.

11. *Ejusdem.*

*Qui Pythona tulit saluum ex discrimine belli,
Palladis in luco figitur hic clypeus.*

12. *Ejusdem, dedicatio Leocratis nomine.*

Hanc, Stoebi, statuam tu quando, Leocrates, ornas

Mercurio, pulchrae teque vident Charites,

Atque Academia lacta : hujusque cavamine dextrae

Larga adventanti jam tua facta loquor.

εἰς παῖδα Ἀριστοκλῆς.

ἀλκίμων σ', ὤρισοκλείδῃ, πρῶτον οἰκ-
τεῖρω φίλων·
ᾠλεσας δ' ἤβην, ἀμύνων πατρίδος δε-
ληήν.

τῷ Ἀνακρέοντος.

πρηξιδίκη μὲν ἔρεξεν, ἐβάλευσεν δὲ Δύ-
σηρις
εἶμα τόδε· ζυγή δ' ἀμφοτέρων φιλή.
τῷ αὐτῷ.

πρὶν μὲν Καλλιτέλης μ' ἰδρύσατο· τόν-
δε ἐκείνῃ
ἔκγονοι ἐσήσανθ'· οἷς χάριν ἀντιδίδῃ.
τῷ αὐτῷ.

παιδὶ φιλοσεφάνῃ Σεμέλης ἀνέθηκε
Μέλανθος,
μνήμα χορῆ νίκης, υἱὸς Ἀρηϊφίλα.

13. In Aristoclis filium.

Fortium te, *Aristoclide*, primum amicorum flecto ;
Patriam quod liberando perditus sis ipse tu.

14.

Praxidice hanc vestem fecit, sed mentem *Dyseris*
Finxit opus : namque est unus amor geminis.

15. Eiusdem.

Calliteles me constituit ; quem deinde nepotes
Ipsius ; quibus est gratia agenda tibi.

16. Eiusdem,

Hoc *Semelae* nato gratus dedit ipse *Melanthus*,
Successus causa, natus *Arēiphili*.

τῷ αὐτῷ.

σὴν τε χάριν, Διόνυσε, κὴ ἀγλαὸν ἄσει
κόσμον,

Θεσσαλίας μ' ἀνέθηκ' ἀρχὸς Ἐχεκρα-
τίδης.

τῷ αὐτῷ.

εὐχέο, Τιμόνακτι θεῶν κήρυκα γενέσθαι
ἠπιον· ὅς μ' ἐρατοῖς ἀγλαΐην προθύροις,
Ἑρμῆ τε κρείοντι καθέσατο· τὸν δὲ
ἐδέλοντα

ἀσῶν κὴ ξείνων γυμνασίῳ δέχομαι.

τῷ αὐτῷ.

βωμῆς τέσδε θεοῖς Σοφοκλῆς ἰδρύσατο
πρῶτος,

ὅς πλείστον Μύσης οἶδε κλέος τραγικῆς.

17. Eiusdem.

Bacche, tui causa, atque urbis decus inde futurum,
Me dat Thessaliae rector Echekratides.

18. Eiusdem.

Preco Deum ut fautor sit Timonasti, praecare,
Qui me perpulchris porticibusque decus,
Mercurioque simul posuit; quem deinde lubentem
Civili excipio vulgivagaque schola.

19. Eiusdem.

Has aras divis, Sophocles prior ipse dicavit,
Plurima cui Musae gloria stat tragicæ.

Ἄνακρέωντος.

Τληΐη ἱμερόεντα βίον πόρε, Μαιάδος υἱέ,
 ἀντ' ἔρωτων δώρων τῶνδε χάριν δέ-
 μενος*

δὸς δέ μιν εὐθυδίκων Εὐωνυμέων ἐνὶ δήμῳ
 ναίειν, αἰῶνος μοῖραν ἔχοντ' ἀγαθῆς.

τῷ αὐτῷ.

Φέρ' ὕδωρ, φέρ' οἶνον, ὦ παῖ·
 φέρε δ' ἀνδραμεῦντας ἡμῖν
 σεφάνους ἐνεικον, ὡς μὴ
 πρὸς ἔρωτα πυκταλίζω.

20. Anacreontis.

*Tlaccæ, præco Deum, vitam donato serenam,
 Gratus ob hæc, data quæ munera grata tibi ;
 Daque ipsum in populo per longum degere iusto
 Hoc Euvonymæo, et forte favente frui.*

Ejusdem.

*Fer aquam, fer vinum, ô puer :
 Fer et florentes nobis
 Coronas ; fer, inquam ; ut ne amplius
 Adversus amorem Athletæ-more-contendam.*

ΑΝΑΚΡΕΟΝΤΕΙΟΝ.

Θεοκρίτου, εἰς νεκρὸν Ἄδωνιν.

Α Δωνιν ἢ Κυθήρη
 ὡς εἶδε νεκρὸν ἤδη,
 φυγνὴν ἔχοντα χαίτην,
 ὠχρὰν τε τὴν παρειήν,
 ἄγειν τὸν ὕν πρὸς αὐτήν
 ἔταξε, τὸς ἔρωτας.

οἱ δ' εὐθέως ποτηνοὶ
 πᾶσαν δραμόντες ὕλην,
 φυγνὸν τὸν ὕν ἀνεῦρον,
 δῆσαν τε, καπέδησαν.

χωὶ μὲν, βρόχω καθάψας,
 ἔσυρεν αἰχμάλωτον.

ὁ δ', ἐξόπιον ἑλαύνων,
 ἔτυπτε τοῖσι τόξοις.

ὁ θῆρ δ' ἔβαινε δειλῶς.

Theocriti, in mortuum Adonin.

A Donin Venus ut vidit
 mortuum jam, horri-
 dam habentem comam, pal-
 lidamque genam, ducere a-
 prum ad se jussit amores. Il-
 li vero statim, ut volucres,

*per omnem currentes sylvam,
 invisum aprum invenerunt,
 ligarunt, et insuper ligarunt.
 Et hic quidem, fune inne-
 flens, trahebat captivum: il-
 le a tergo agens, percutiebat
 arcu: at fera incedebat tre-
 pide;*

φοβεῖτο γὰρ Κυθήρη.

τῷ δ' εἶπεν Ἀφροδίτη,
 πάντων κάκιστε θηρῶν,
 σὺ τόνδε μηρὸν ἴψω ;
 σὺ μεῦ τὸν ἄνδρ' ἔτυφας ;
 ὁ θῆρ δ' ἔλεξεν ὧδε,
 ὄμνυμί σοι, Κυθήρη,
 αὐτήν σε καὶ τὸν ἄνδρα,
 καὶ ταῦτά μευ τὰ δεσμά,
 καὶ τῆσδε τῆς κυνηγῆς,
 τὸν ἄνδρα τὸν καλὸν σευ
 οὐκ ἤθελον πατάξαι·
 ἀλλ' ὡς ἀγαλμ' ἔσειδον,
 καὶ, μὴ φέρων τὸ καῦμα,
 γυμνὸν, τὸν εἶχε, μηρὸν
 ἔμμαινόμην φιλησαι·
 καὶ μευ κατεσίναζε.

pide ; metuebat enim Venerem. Illi vero dixit Venus, ὁ omnium pessime brutorum, tunc istud femur laesisti ? Tunc meum virum percussisti ? At Fera dixit hoc modo, juro tibi, ὁ Venus, per teipsam et virum tuum, et haec mea vincula, et hosce venatores,

virum tuum formosum minime volebam ferire ; verum velut simulacrum intuebar, et nullatenus ferens amoris incendium, nudum, quod habuit, femur perditē-cupiebam osculari : idque mihi nocumento-fuit. Hos igitur

100 ἌΝΑΚΡΕΨΕΙΣ.

τέτῃς λαβῆσα, Κύπρι,
 τέτῃς κόλαζε, τέμνε,
 (τί γὰρ φέρω περισσῆς;)
 ἔρωτικῆς ὀδόντας.
 εἰ δ' ἔχί σοι τὰδ' ἀρκεῖ.
 καὶ ταῦτ' ἐμεῦ τὰ χεῖλεα.
 τὸν δ' ἠλέησε Κύπρις,
 εἶπέν τε τοῖς ἔρωσι,
 τὰ δεσμὰ οἱ πιλῦσαι.
 ἐκ τῆδ' ἐπηκολύθει,
 ὕλην δ' ἔτ' οὐκ ἔβαινε,
 καὶ τῷ πυρὶ προσελθὼν
 ἔκαε τῆς ἔρωτας.

tur accipiens dentes, ὁ Venus, hos, *inquam*, puni, excide, (Quid enim gero supervacaneos?) amatorios dentes. Sin minus tibi haec suffecerint, etiam et haec mea labra. Hujus vero miserta

est Venus, jussitque amoribus, ut vincula illi resolverent. Ex eo tempore *Venerem* assuebatur, sylvamque amplius haud rediit, et ad ignem accedens exussit amores, i. e. amatorios suos dentes.

ΣΑΠ.

I. εἰς Ἀφροδίτην.

Ποικιλόθρον' ἀθάνατ' Ἀφροδίτα,
 παῖ Διὸς δολοπλόκε, λίσσομαί σε,
 μή μ' ἄταισι μηδ' ἀνίαισι δάμνα,
 πότνια, θυμόν.

ἀλλὰ τῆδ' ἔλθ', αἴ ποτε κατ' ἔρωτα
 τᾶς ἐμᾶς αὐδᾶς αἴοις, ᾗς πολλάκ'
 ἔκλυες, πατρὸς δὲ δόμον λιποῖσα

χρῦσεον ἤλθες,
 ἄρμ' ὑποζεύξασα, καλοὶ δὲ σ' ἄγον
 ὠκέες στρυθοὶ, πτέρυγας μελαίνα;
 πυκνὰ δινέοντες ἀπ' ὠρᾶν αἰθε-
 ρος διὰ μέσσω.

I. In Venerem.

Versicolori folio immortalis Venus,
 Filia Jovis dolos nestens, supplico tibi,
 Ne mihi poenis neque moeroribus doma,
 Veneranda, animum.

Verum huc ades, si quando per Amorem
 meam vocem audieris, quam tu saepius
 Aufcultabas, patrisque domum relinquens
 Aureum venisti,

Currum subjungens, pulchri vero te egerunt
 Celeres passeres, alas suas nigras
 Crebro vibrantes a coelo per aethe-
 rem medium :

αἶψα δ' ἐξίκοντο. τὸ δ', ὧ μάκαιρα,
 μεδιάσασ' ἀθανάτῳ προσώπῳ,
 ἥρ' ὅττι δ' ἦν τὸ πέπονθα, κ' ὅττι
 δεῦρο καλοῖμι.

κ' ὅττι γ' ἐμῷ μάλισ' ἐθέλω γενέσθαι
 μαινόλα θυμῷ, τίνα δ' αὔτε πειθῶ,
 καὶ σαγηνεῦσαν φιλότητα· τίς σ', ὧ
 Σαπφοῖ, ἀδικεῖ;

καὶ γὰρ αἱ φεύγει, ταχέως διώζει·
 αἱ δὲ δῶρα μὴ δέχεται, ἀλλὰ δώσει·
 αἱ δὲ μὴ φιλεῖ, ταχέως φιλήσει,
 κ' ὅττι κελεύης.

ἔλθέ μοι κ' νῦν, χαλεπᾶν δὲ λῦσον,
 ἐκ μεριμνᾶν. ὅσα δέ μοι τελέασαι

Protinusque pervenerunt. Tu vero, ó beata,
 Subridens immortalí vultu tuo,
 Rogabas, quodnam erat quod passa sum, et quod
 Huc te vocarem.

Et quodnam meo maxime velim fieri
 Furenti animo, quamve rursus Suadam,
 Atque irretientem amorem. Quis te, ó
 Sappho, laedit?

Etenim si fugit, cito te sequetur:
 Sin autem non accipit, quin ipse dabit:
 Sin vero non amat, cito amabit,

Atque ubi tu jusseris.

Veni ad me et nunc, durisque solve me
 Ex curis: quaeque mihi te perficere

Ζυμὸς ἰμείρει, τέλεσον, σὺ δ' αὐτὰ
σύμμαχος ἔασο.

Animus concupiscit, perfice; tuque ipsa
Adjutrix es.

II. εἰς Κόρην.

Φαίνεται μοι κείνος ἴσος θεοῖσιν·
ἔμμεν ἀνὴρ, ὅστις ἐναντίον τοι
ἰζάνει, καὶ πλάσιον ἀδὺ φωνού-
σας ὑπακούει,
καὶ γελώσας ἱμερόεν, τό μοι τὰν
καρδίαν ἐν σήθεσιν ἐπτόασεν.
ὡς ἴδον σε, βρόγχον ἐμοὶ γὰρ αὐδάς
οὐδὲν ἔειπ' ἤκει.
ἀλλὰ καμμέν γλῶσσαν ἔαγ' ἂν δὲ λεπτὸν
αὐτίκα χρῶ πῦρ ὑποδεδρόμακεν

II. In puellam: ex Catulli interpretatione.

ILLE mi par esse Deo videtur,
Ille, si fas est superare Divos,
Qui sedens adversus identidem te

Spectat, et audit

Dulce ridentem; miseræ quod omnes
Eripit sensus mihi. Nam simul te,
Cypria, aspexi, nihil est super mi

Quod loquar amens.

Lingua sed torpet, tenues sub artus
Flamma demanat, sonitu suo opte

ὀμμάτεωσιν δ' οὐδὲν ὄρημι βομβεῦ-
σιν δ' ἀκοαί μοι.

καδδ' ἰδρῶς ψυχρὸς χέεται, τρόμος δὲ
πᾶσαν αἰρεῖ. χλωρότερη δὲ ποίας
ἐμμί· τεθνᾶναι δ' ὀλίγου δέοισα
φαίνομαι ἄπνους.

Tintinant aures, geminā et teguntur

Lumina nocte.

Reliqua sunt Henrici Stephani.

Manat et sudor gelidus, tremorque

Occupat totam : velut herba pallent

Ora : spirandi neque composit, Orco

Proxima credor.

τῆς αὐτῆς, ἐκ τοῦ Ἑφαισίωνος γραμ-
ματικοῦ.

Δέδυκε μὲν αἱ σελάνα,
καὶ Πληιάδες, μέσαι δὲ
νύκτες, παρὰ δ' ἔρχετ' ὥρα·
ἐγὼ δὲ μόνα καθεύδω.

O Cecidit quidem Luna,
et Pleiades, mediae autem sunt jam
Noctes, praeteriitque hora;
Ego tamen sola dormio.

Ejusdem

Ejusdem Sapphūs Odaria, ex emendatione Isaaci Vossii.

Ποικιλόφρον ἀθάνατ' Ἀφροδίτη,
 παῖ Διὸς δολόπλοκε, λισομαί σε
 μή μ' ἄσαισι, μή δ' ἀνίαισι δάμνα,
 πότνια, Δύμον.

ἀλλὰ τυίδ' ἔλθ' αἴποκα κατερῶτα
 τὰς ἐμᾶς αὐδᾶς αἰόισα πόλλυ
 ἔκλυες, πατρὺς δὲ δόμον λιποῦσα
 χρύσειον ἦλθες

ἄρμ' ὑποζεύξασα, καλοί δ' σ' ἄγον
 ὠκέες σρουθοί, περὶ γᾶς μελαίνας
 πυκνὰ δινῦντες πτερ' ἀπ' ὠρᾶν ὠδέ-
 ρος διὰ μέσσω.

ἄϊψ' ἀλλ' ἐξίκοντο· τὺ δ', ὦ μάκαιρα,
 μειδιάσασ' ἀθανάτῳ προσώπῳ
 ἦρέ' ὅτι δ' ἦν τό πέπονθα, κ' ὅτι
 δὴν τε κάλημι.

κ' ὅτ' ἐμῷ μάλισα θέλω γενέσθαι
 μαινόλα θυμῷ, τίνα δ' αὔτε πείθει-
 μι σαγηνέουσαν φιλότῆλα, τίς, ὦ

Σαπφοῖ, ἀδίκῃ;

καὶ γὰρ εἰ φύγη, ταχέως διώξει,
 αἰ δὲ δῶρα μὴ δεκετ', ἀλλὰ δώσει,
 αἰ δὲ μὴ φιλεῖ, ταχέως φιλήσει,

ἢ οὐκὶ ἐθέλοις.

ἔλθε μοι κ' νῦν, χαλεπᾶν δὲ λύσον
 ἐκ μεριμνᾶν, ὅσα δέ μοι τελέουσαι
 θυμός ἱμέρρει τέλεσον, σὺ δ' αὐτὰ
 σύμμαχος ἔσο.

ἄλλο.

φαίνεται μοι κῆνος ἴσος θεοῖσιν
 ἐμμεν' ὠνήρ, ὅσις ἐναντίος τοι
 ἰζάνει, κ' πλασίον ἀδὺ φωνού-
 σας ὑπακούει.

καὶ γελαῖς ἱμερόεν, τό μοι τὰν
 καρδίαν ἐν σήθεσιν ἐπτόασεν.
 ὡς γὰρ εἶδω σε, βροχέας με φώνας
 οὐδὲν ἔθ' ἤκει.

ἀλλὰ

ἀλλὰ καμμεῦ γλώσσα σέσιγε, λεπτόν
 αὐτίκα χρῶ πῦρ ὑποδεδρόμακεν,
 ὀππάτεσσιν δ' οὐδὲν ὄρημι, βομβεῦ-
 σιν δ' ἀκοαί μοι.

καδδ' ἰδρῶς ψυχρὸς χέεται, τρίμος δὲ
 πᾶσαν ἄγρει· χλωροτέρη δὲ πούας
 ἔμμι, τεθνάκην δ' ὀλίγω' πιδεύσα
 φαίνομαι ἄλλα.

Τῷ γριπεῖ Πελάγωνι πατὴρ ἀνέθηκε
Μένισκος

κύρτον ἢ κώπαν, μνάμα κακοζοίας.
ἄλλο.

Τιμάδος ἄδε κόνις, τὰν δὴ πρὸ γάμοιο
θανοῖσαν

δέξατο Φερσεφόνας κυάνεος θάλαμος.
ἄς ἢ ἀποφθιμένας πᾶσαι νεοθηγέει χαλκῷ
ἄλικες ἰμερτὰν κρατὸς ἔθεντο κόμαν.

Ex Anthologia.

Piscatori Pelagoni Meniscus pater reposuit
Nassam et tonsam, monumentum miseræ illius vitæ.

Aliud.

Timadis iste cinis, quam quidem ante nuptias mortuam
Excepit Proserpinæ nigricans thalamus.

Cujus et perentis omnes recenter-exacuato aere
Aequales amabilem capitis posuere comam.

Τ Ε Λ Ο Σ.

61
20

57

43
58

E.S.P. - Paulis

